

ARTLIST

br.44 lipanj 2018.

Ples

Šetam trnovitom cestom, puše bura, prazna je cesta. Tamo sam kod raskrižja kraj *Jokera*. Ona donja cesta. Vjetar nosi plastičnu vreću. Bijelu. Divna je, pleše. Po ulici. Plešem i ja. Plešem i ja ulicom. Digne se jaka bura i vrećica ode, ode na neko daleko mjesto. Pleše li? I gdje? Mogu li i ja?

Prolaze ljudi. Gledaju me. Za mene ne postoji tlo. Pustite me da plešem, pustite me da budem poput vrećice. Želim biti slobodna poput vrećice. Trnovit je put jer smo u Splitu. Joj, ne volim Split. Ne volim ovdašnje ljude. Nitko ne pleše ulicom i svi gledaju u pod ili u mobitel. Nitko neće plesati sa mnom i vrećicom. Zašto?

Uputim pogled ljudima. Prestraše se i odu. Razmišljaju o meni? O mom plesu? Vide li vrećicu kao i ja? Ili vide smeće koji zapravo oni bacaju. Nemaju hrabrosti priznati da su oni bacili smeće.

DAN ZAMIJENJENIH ULOGA

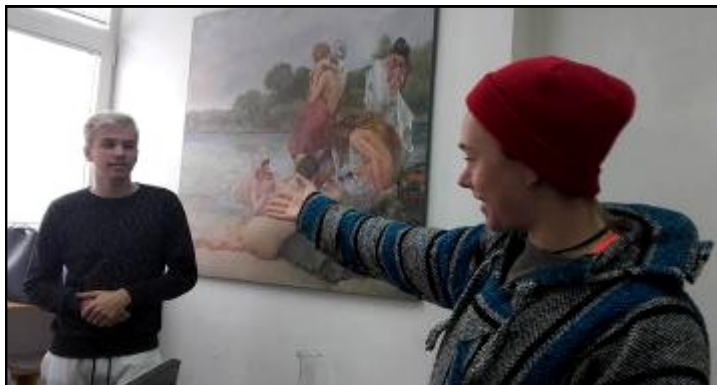

Na prijedlog pedagoginje Aleksandre Dužević, ove smo godine na Učeničkom vijeću odlučili igrati uloge, tj. odabrali smo projekt Dan zamijenjenih uloga. Učenici su anketom izrazili želju koje profesore ili stručno osoblje žele igrati. Najviše zainteresiranih bilo je za "ulogu" pedagoginje.

Učenici su toga dana, uz pomoć i savjet profesora, održavali nastavu, tumačili nastavne jedinice, razgovarali s „problematičnim” učenicima i sl.

Pokazalo se da tek ulaskom u "tuđe cipele" vidiš koliko je odgovoran svaki posao. Vidjeli su kako se mora u razredu održati disciplina, pripremati za nastavu i sl.

Nadamo se da su neki učenici razbili iluzije o radu u školi, a vjerujemo i da su neki otkrili u sebi budući poziv.

Dobra mi je ova pjesma. Ide nekako "Run baby run outrun my bullet." Mislim da govori o nekom Robertu koji je poludio i upucao vršnjake u školi. Možda je sebe nakon toga upucao. Robert je kao i vrećica. Robert je slobodan. Možda ima puno Roberta u Splitu. Ja nisam Robert. Ne bih pucala u ljude po školi. A i da hoću, sigurno ne bih u domaćem zadatku iz etike to napisala. (šalim se ha ha).

"All the other kids with the pumped up kicks you better run better run." Dobra pjesma, pa plešem. Vidim neki plakat gole žene. *Intimissimi*. Joj, marketing. Zar smo toliki bedaci da grudi prodaju stvari? Moguće, vrlo moguće.

Plešem. Plešem i ostavljam голу ženu. A ona tu stoji da joj svi mogu vidjeti grudi, grudnjak iz *Intimissimija*. Preskupo je to za mene. Ne volim novac. Jučer mi je brat rekao da je novac glup, na što mu je odgovorila ova jedna žena: „Ali bez novaca bilo bi nam dosadno.“ Jao koja ovca. Svi smo mi male ovčice. Pratimo laž, trčimo za nepravdom. Hrani nas to valjda. Ali ja plešem. I plešem, sad se i smijem jer opet vidim vrećicu. Moram ići, trčim za kesom, ne želim da mi pobjegne još jednom.

P. X.

Izdavač: Škola likovnih umjetnosti
Adresa: Fausta Vrančića 17, Split
Tel/faks: 021/467 - 177
E-mail: skola-likovnih-umjetnosti@st.t-com.hr
<http://www.umjetnicka.com/>
Za izdavača: mr Mladen Bilankov
Odgovorna urednica: Vanja Škrobica, prof.
Lektor Marin Stolica, prof.
Naslovnica: fotografija: Marita Bulimbašić, 4. r. Model: Ana Marija Tokić
Rješenjem Ministarstva prosvjete i športa
br. 532-03-1/7-94-2 od 31. listopada 1994. godine
Artlist je oslobođen plaćanja poreza na promet.

Festival znanosti 2018.

Sudjelovali učenici 3. i 4. razreda s profesorima Višnjom Mach Orlić, Željkom Milošević Paro i Vanjom Škrobicom.

U okviru Festivala znanosti naša bivša učenica, a sada doktorandica, Dora Derado, održala je predavanje u našoj školi s kolegama sa Splitskog sveučilišta.

Filipa Ančić, 4. r
ilustracija

Mia 3. r ilustracija (nagrada)
festival čakavice u Kaštelima

Ooo Majko

Smrklo se odavno.

Sneverat će s mora.

Zadnji krtol grožđa je u badnju.

Žujavin rukama pali lumin.

Vadi krunicu iz traverse
izmolit će Zdravo Mariju.

Popit kap divke od jutros
dok ne uzavre tek pomuženo mliko
dici za ujitru.

Drvenin skalama penje se na tavan leć.

Dica odavno spavaju,
pojubi ih, poravna sukance i leže na rub šuste.

U zoru,

iz kredence,

izvadit će latene pjate

šaldanu teču punu mlika s dva prsta skorupa

i dva baškotina za udrobit.

Sedan dice triba naranit.

DRŽAVNA UPRAVA ZA POMOĆ I SPAŠAVANJE

nagrađuje naše učenike

Nagrađeni rad Ambre Radić, 3. r. - najbolja fotografija na razini države (tema: požar)

Nagrađeni rad Dine Karuze, 3. r. - najbolji rad u našoj županiji (tema: poplava)

Mentorica: prof. Višnja Mach Orlić

GALERIJA ŠKOLA: IZLOŽBA DAVI

IVAN ARMANDA / KATARINA BAKOVIĆ / MARITA BULIMBAŠIĆ
VALENTINA KEGALJ / LUCIA KUJUNDŽIĆ

DAVI
DRUŠTVENO ANGAŽIRANE
VIDEO INSTALACIJE

OTVARANJE IZLOŽBE
GALERIJA ŠKOLA
UČIONICA MULTIMEDIJE
SRUJEDA 14.03. 2018. u 19h
IZLOŽBA JE OTVORENA
od 14.03 do 06.04.2018.

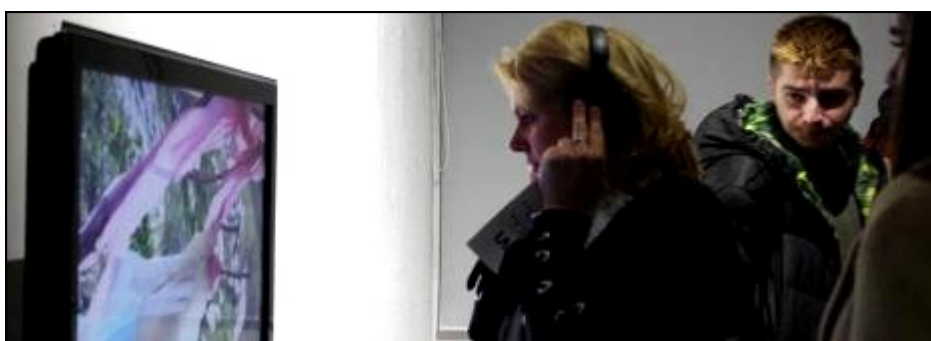
ŠTO JE "DAVI"?

DAVI je izložba društveno angažiranih video instalacija koja je postavljena u Galeriji Škola 4. ožujka 2018.

DAVI je rezultat više radionica u kojima su sudjelovali maturanti odjela fotografski dizajner. Radionice su trajale mjesec dana (raznovrsna predavanja, multimedijalne prezentacije i terenska snimanja...). Predavači i voditelji DAVI radionica su: Duška Boban, profesorica stručnih predmeta u Školi za dizajn, grafiku i održivu gradnju u Splitu i aktivistica Društva Marjan, Daniela Cikatić Javorčić, doktorica umjetnosti iz polja likovne umjetnosti i likovna terapeutkinja u Centru za autizam Split, Petar Grimani, akademski slikar, multimedijalni umjetnik, performer i aktivist, Ivan Perić, magistar sociologije i magistar filmske umjetnosti, Vlado Zrnić, doktor povijesti i teorije umjetnosti te pročelnik odsjeka za film i video na UMAS-u. Maturanti su se bavili autizmom (biti zaključan u svojoj glavi), devastacijom park šume Marjan, ekološkom bombom - Karepovac, migrantima - azilantima. Na navedene teme pet maturanata (Ivan Armanda, Katarina Baković, Marita Bulimbašić, Valentina Kegalj i Lucia Kujundžić) je kreiralo četiri video instalacije.

Na izložbi su izlagali:
Ivan Armanda, Katarina Baković, Marita Bulimbašić, Valentina Kegalj i Lucia Kujundžić

Nagrade Teen Choice i Young Artist te tri nominacije. **Redatelj:** Nick Cassavetes
Glume: Cameron Diaz, Abigail Breslin, Alec Baldwin, Sofia Vassilieva

https://www.google.hr/search?q=my+sister+keeper&rlz=1C2VFKB_enHR674HR674&source=Inms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjOzobE3ubbAhUDxaYKHQO3Ch8Q_AUI-CigB&biw=1093&bih=508#imgrc=qkZwl-oTFLwlfM

(preuzeto 110.5. 2018.)

Prvi nemoralni i ilegalni čin bio je prijedlog doktora da majka rodi još jedno dijete koje bi bilo donor starijoj bolesnoj sestri. I sam doktor je napomenuo da je to ilegalna radnja.

Ovaj čin mi je potpuno neprihvatljiv. Podsjeća me na monstruozne pokuse znanstvenika-liječnika nad ljudima u vrijeme nacizma.

Roditelje ne opravdavam, ali razumijem. Buduća beba im je davala nadu za ozdravljenje starije kćerke Kate.

Gledajući film u nekoliko navrata bio sam u moralnoj dvojbi. Trebam li osuditi sve i svačije postupke? Naime, roditelji su u borbi za bolesnu kćer Kate zaboravili na Anu (donoricu) i sina Jesseja.

U filmu je majka dominantna osoba u obitelji. Kao lavica se borila za život kćeri i kompletno joj se posvetila. Svi članovi obitelji na neki način su postali žrtve.

Mislim da majka nije ni razmišljala o Aninim pravima na autonomiju tijela. Nju nitko nije pitao slaže li se, a bila je maloljetna. Svi medicinski zahvati nad Anom (uzimanje koštane srži, davanje matičnih stanica, krvi...) majci su bili opravdani jer je time pomognuto Kateino "liječenje". Problem je bio u majci. Nije se mogla, a niti pokušala, suočiti s neminovnom istinom da Kate mora umrijeti jer nema lijeka.

I upravo ta njena očajnička borba za život kćeri, pomicala je granice etičkih vrijednosti. Bila je uvjerena da je to što radi ispravno. Ali ono što je ispravno prema jednom djetetu, potpuno je bilo moralno neispravno i okrutno prema drugom djetetu. Koliko god se trudili razumjeti majčine postupke, toliko je možemo i osuditi jer Ana nije bočica tableta koju prema potrebi otvoriš i uzimaš. Ana je ljudsko biće koje ima isključivo pravo na svoje tijelo. Mora li ona od prvog dana rođenja biti donor svojoj sestri? Nitko je nikad nije ni pitao želi li to. To se na neki način podrazumijevalo. Ana je prolazila kroz agresivne, bolne, nekad i rizične, medicinske zahvate. Kao dijete nije razumjela zašto joj sve to rade, ali je ubrzo sazrela i jedno vrijeme prihvatila ulogu čuvarice svoje sestre.

Ana se uskoro pitala: "Zar nisam ja željeno dijete?" Tek u jedanaestoj godini znala je pravi razlog svog rođenja. Sigurno joj je ta spoznaja bila šokantna. U početku je prihvatila biti donor i pomagati sestri. No uskoro je odlučila više ne pomagati jer to ugrožava njezin život.

Otac je bio svjesniji uzaludne borbe. I on je na neki način (posebno na samom početku) bio moralno i zakonski odgovoran.

Tek pred kraj filma se razjasnio razlog Anine tužbe protiv majke. Ideja za tužbu nije potekla od Ane, već od bolesne sestre Kate koja je vidjela da takva terapija ne liječi, već samo odgađa konačnu smrt, a cijelo to vrijeme ugrožava Anin život. Kate se umorila od tolikih terapija, više nije imala volje za životom, bila je uvjerena u sestrišku ljubav koju je Ana pokazivala godinama.

Cijeli film je veoma potresan, tim više jer je snimljen prema istinitom događaju. Nekoliko scena me se posebno dojmilo: ljubav Kate i Taylora i moment kad je saznela da je Taylor umro; odlazak na plažu cijele obitelji kao ispunjenje Kateine želje da još jednom vidi more. Najdirljivija scena se odvila u bolesničkoj sobi kad se majka u svojoj tuzi sklopčala u Kateino krilo. Bilo je to opraštanje od kćeri. Dok joj je tijelo drhtalo od plača, prihvaćala je spoznaju da je izgubila borbu za kćerin život.

Postavlja se pitanje što bih ja napravio da sam bio na mjestu majke? Vjerojatno bih se i ja borio na sve načine za život djeteta, ali sigurno svojim postupcima ne bih ugrožavao živote ostale djece. Svjestan sam činjenice da je smrtno bolesno dijete na prvom mjestu, ali bih se trudio posvetiti i drugoj djeci jer i oni zaslužuju i trebaju roditeljsku pažnju i ljubav.

Bruno Mitrović, 3. r.

Potražimo istoimenu knjigu:

Jodi Picoult (1966.) američka je autorica niza bestslera New York Timesa, poznata po svojim oštrom-nim uvidima u naša srca i umove – "Kućna pravila", "Čuvarica sestre svoje", "The Storyteller", "Lone Wolf", "Between the Lines", "Sing You Home", "Handle with Care", "Change of Heart", "Nineteen Minutes". Diplomirala je kreativno pisanje na Princetonu i posjeduje počasne doktorate iz književnosti Dartmouth Collegea i Sveučilišta New Haven. Knjige su joj prevedene na 34 jezika, njezin bestseller "Čuvarica sestre svoje" prebačen je na filmsko platno u režiji Nicka Cassavetesa i s Cameron Diaz u glavnoj ulozi, a četiri romana pretvorena su u TV filmove.

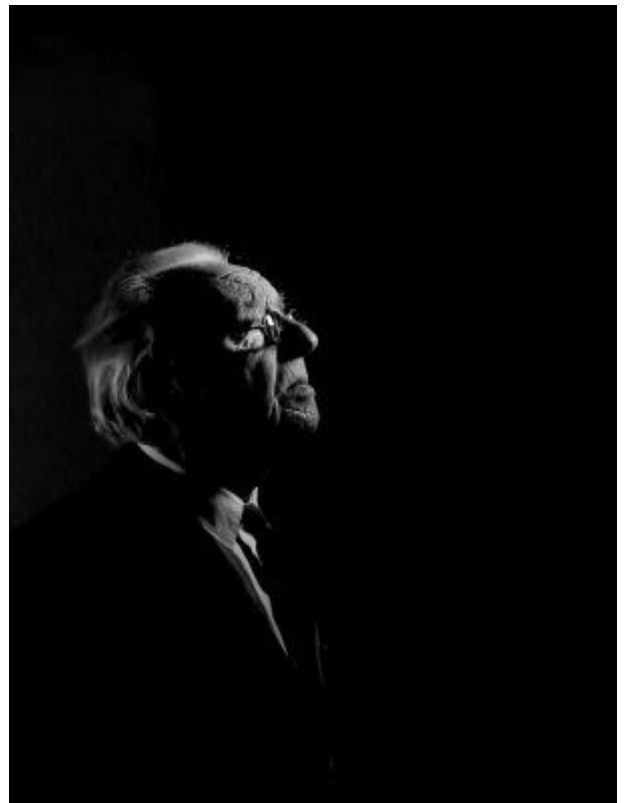
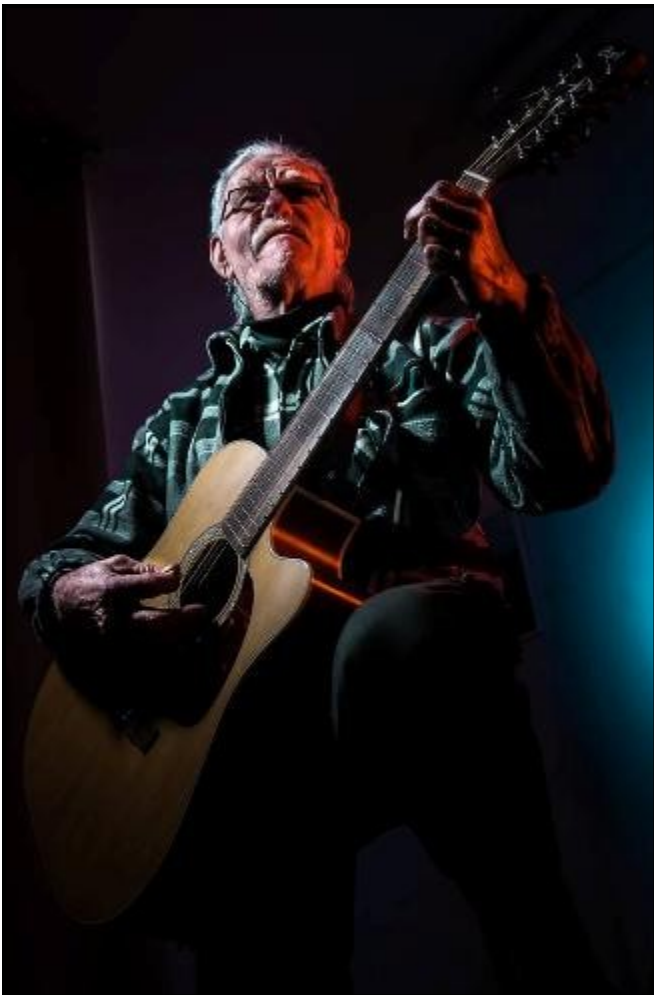
Izložba:

"Vrijeme je na našoj strani"

Maturanti fotografskog dizajna Škole likovnih umjetnosti, u suradnji s članovima udruge "Mi" napravili su izložbu naziva „Vrijeme je na našoj strani“.

Izložba je rezultat radionice snimanja portreta „Generacijski most“ kojoj je cilj bio da kroz praktični zadatak poveže dvije udaljene generacije koje naizgled nemaju puno zajedničkog. Tako su dokazali da među njima nema stvarnih prepreka za razvijanje kvalitetne i plodne suradnje i komunikacije.

Voditelj projekta Kristijan Falak, prof.

Nestabilna tijela, nesigurni objekti

/ Vlaste Žanić / Galerija Škola /
8. 12 - 22. 12. 2017.

Odabrala Neli Ružić, prof.

U prvom dijelu izložbe Vlaste Žanić vidimo dva videa u kojima je glavni motiv vrtnja i poziva sve nas da sudjelujemo u njoj. Nakon nekog vremena osoba izgubi ravnotežu i pada. Ja sam tu vrtnju povezala sa socijalnom ravnotežom. Kako mi svi kružimo i kako će nam život ili netko drugi ometati našu vrtnju i kako ćemo se mi spotaknuti i pasti i bit će teško, ali uvijek se možemo dignuti i nakon nekog vremena nastaviti svoju vrtnju i zaboraviti da se ono ikad dogodilo. U drugom dijelu izložbe Vlaste Žanić upoznajemo Bojana. Čvrsti stup koji je zapravo nestabilan. Izgleda teško i moćno, ali on je zapravo vrlo krhak i od stiropora. Izgleda statično, ali on je zapravo vrlo pokretan, i dalje je stup, ali više nije moćan. Nesiguran je. Ne zna ni sam gdje ide, samo ide, ide dok ne dođe do zida ili neke osobe ili se samo **vrte** oko sebe. S tim kretanjem to nije više običan stup, već postaje on. U mojim očima on ima osjećaje i baš je zbunjen. On postaje jedna ogromna suprotnost onome stupu koji se ne kreće. Svi ljudi ulaskom u prostoriju u kojoj je neka izložba, postanu tihi i ponašaju se kao da su u knjižnici ili nekako mirno, s poštovanjem. Ali na izložbi Vlaste Žanić to se ne traži, mi tu nismo gledatelji i statisti, mi smo dio te priče koju svojim sudjelovanjem upotpunjujemo.

Kim Mikasović

Bojan je instalacija u obliku pokretnog stupa umjetnice Vlaste Žanić. Vlasta Žanić se godinama bavi performansom u kojem teme često imaju jake poruke. Također su joj poznati i kiparski mediji. Bojan kao bijeli kip je metafora europske kulture iz više razloga. Bijeli kip je motiv koji često pronalazimo u ranoj i kasnijoj europskoj arhitekturi i služi kao oslonac konstrukcije ili dekoracija. Također, on se pronalazi i u metafori diktatora, snažnog političkog vođe ili inače kao simbol čvrstoće i patrijarhalnog društva. Budući da je namjena kipa ukočenost, tvrdoća i podupiranje sagrađenog sistema, umjetnica ga prenamjenjuje i daje mu novu osobnost. Novonastali stup nije ukočen, čvrst i odlučan, već pokretan, izgubljen i neodlučan. Rad putuje cijelim prostorom u kojem je izložen. Osobno, smatram rad vrlo efektivnim, cijelim metaforu i inverziju. Posebno me se dojmila poruka i sama tema u kojoj je rad nastao, smatram je vrlo aktualnom i bitnom.

Andrea Listeš

Izložba „Nestabilna tijela, nesigurni objekti“ okuplja dva korpusa radova Vlaste Žanić koje dijeli točno jedna dekada. Prvi dio izložbe potječe iz 2006. godine, a radi se o videu u kojem se nalazi 10-15 ljudi. To je participativni projekt, ujedno i performans, i čak neka vrsta video instalacije čija je osnova vrtnja oko vlastite osi/centra, te u konačnici gubitak tla pod nogama. Jednostavnije rečeno, ti ljudi se stalno rotiraju, tj. vrte za 360 stupnjeva sve dok im se ne zavrti. Tako izgube ravnotežu i padnu. Drugi dio je već noviji, tj. iz 2016. godine, a čini ga *Inflatus mobilis*, drugim (i jednostavnijim) riječima – pokretni stup. On ima jednostavnu formu stupa, arhetipskog elementa, kao osnovnog arhitektonskog i mentalnog elementa zapadne civilizacije. Stup je nekakav simbol moći, onaj koji vlada, onaj koji je stup društva – *pater familias*, šef, vođa. Ono što mi se jako sviđalo kod tog stupa je to što mu je umjetnica dala sposobnost kretanja, točnije, stavila ga je na pokretni usisavač. Time je stup, tj. Bojan (kako ga umjetnica zove od dragosti) zadržao svoju formu, ali mu je karakter u potpunosti promijenjen. Ideja i izvedba same izložbe mi se sviđa. Nestabilnost je jedan od onih dosta opširnih pojmova koji se mogu iskazati i shvatiti na bezbroj načina. Zato, moje mišljenje ne mora biti točno, a ni krivo. Ja sam osobno to shvatila ovako: vrtnja ljudi oko vlastite osi bi simbolizirala životne navike i način **života** pojedinca. Živimo u iluziji gdje mislimo da nas svakidašnja kolotečina našeg života drži stabilnima jer smo sigurni da smo to toliko puta napravili, da smo nepogrešivi, savršeni, a zapravo nas i ta rutina nakon nekog vremena optereti i baci te nas to još više ubije u pojam, nego da smo se makli od svoje osi i pali. Što se tiče Bojana, kao što sam spomenula, on je zadržao svoju formu stupa, ali je u potpunosti promijenio svoj karakter, tj. izašao je iz svoje osi. Postao je nesiguran, nestabilan i zbunjen. Ne zna kamo će, hoće li naići na prepreku ili pasti jer se nalazi u potpuno novom i njemu potpuno nepoznatom okruženju koji je udaljen od njegove sigurne i stabilne osi. Svatko od nas se mogao prepoznati u Bojanu jer smo se svi u životu barem jedanput našli u nekoj novoj sredini/situaciji koja je izvan naše „comfort“ zone te nas jedino naša nesigurnost čini nestabilnima.

Nada Dulčić

Izložba Vlaste Žanić sastoji se od dva dijela. Prvi dio sastoji se od video-instalacija gdje vidimo skupinu ljudi kako se slobodno kreću i vrte oko vlastite osi, do trenutka kada izgube ravnotežu. Po meni to predstavlja jedno slobodno i zaigrano kretanje kroz život, i taj spontani pad, trenutak zastajanja kada je sve moguće jer ništa nije definirano. Jedan prikaz životne nestabilnosti, ali se to ne prikazuje na loš način, već kao uživanje kroz igru. Drugi dio izložbe je *Inflatus mobilis* ili Bojan. Iako na prvi pogled djeluje kao bijeli stup koji predstavlja snagu i moć, zapravo je nešto potpuno drugo. Autorica mu je promijenila svrhu time što ga je učinila pomičnim objektom. Sada je njegova svrha možda da prikaže nestabilnost te takozvane "moći" i "snage" te je kritizira pokazujući da nije stalna te konstantno mijenja svoj kurs. Također, taj element pokreta učinio je izložbu, po mom mišljenju, zanimljivijom i dao priliku gostima da budu nešto više od promatrača, da svojom interakcijom s Bojanom postanu i sami dio izložbe.“

Nela Sučić

Ča ,mogu maškare...

U sklopu programa „Klub Zona“ nedavno je organiziran ciklus izložbi pod nazivom ‘Mladi izlažu’. Među ostalima, svoje su radove izložili i maturanti Škole likovnih umjetnosti u Splitu. Na ideju su došli spontano, igrajući se sa rasvjetom, a kada su shvatili

Više o izložbi

<https://www.srednja.hr/kreativni-nered/splitski-maturanti-predstavili-otkacenu-izlozbu-fotografija-koja-ostavila-bez-daha/>

"Virtual Insanity" ili Kako ni od čega stvoriti nešto?

Ivan Armanda
Katarina Baković
Ana Brkić
Marita Bulimbašić
Ivana Ivić
Lucija Kalinić
Valentina Kegalj
Lucia Kujundžić

@

infozona, 21.12. u 19h

Kako ni od čega stvoriti nešto? Može li se u tome uspjeti? Možda? Na koji način? Služeći se fotografskim trikovima? Iz najjednostavnijih motiva, a uz pomoć sitnih trikova, učenici 4. razreda fotografskog dizajna pokušat će isprovocirati stvarnost, stvoriti iluziju otkaćenog, nestvarnog, ludog...

Mentor učenicima bio je profesor Kristijan Falak.

Radionica:

izrada analogne fotografije

Radionica izrade analogne fotografije održana je 8. i 9. 2.

2018. na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Voditelji radionice: Mario Javočić i Ivan Perić, sudionici: učenici 4. razreda (fotografski dizajner)

Memorija u ne/na stajanju

U današnje vrijeme sve više je onih koji se smatraju fotografima. To je, izgleda, postalo prilično jednostavno; dovoljno je otvoriti app kamere na svom pametnom telefonu, okinuti koju brzu fotografiju, ubaciti kakav brzi Instagram filter, ili dva, te naizgled proizvesti fotografiju koja nalikuje profesionalnoj. Dani iščekivanja kada ćemo se diviti fotografijama snimljenim tijekom putovanja su time izgleda zauvijek iza nas. Postavlja se pitanje je li između doba kada je analogno fotografiranje bilo opća pojava i doba pametnih telefona te instant zadovoljenja nešto u procesu nestalo?

Fotografiranje digitalnim aparatom je mnogima možda promijenilo ponašanje tijekom putovanja. Sve je postao jedan veliki, gotovo automatski, klik-klik-klik, često bez potrebe da zastanemo da razmislimo što je točno objekt, a što subjekt fotografiranog i same fotografije. Prije nego što se stisne dugme analognog fotoaparata, možda je potrebno razmisliti i biti svjestan trenutka kojemu smo dužni posvetiti dovoljno pažnje.

Odlazak...

U zadnjih nekoliko godina glavna tema koju čujem, a koja izaziva rasprave i prepirke, je odlazak mladih.

Slušam profesore i članove obitelji kako raspravljaju o tome hoće li pustiti svoju djecu da se školuju izvan države, hoće li podupirati njihove želje za odlaskom te hoće li stati uz njih. Kao srednjoškolka, ne mogu zamisliti sebe kako ostajem u Hrvatskoj do kraja svog života. Čim te riječi čuje moj otac, vidljivo je da nije sretan. Nije sretan s trenutnim stanjem, ali u isto vrijeme nije sretan zbog moje odluke. Želi najbolji život za mene, ali u

sto vrijeme želi da ostanem što duže kod kuće.

U neku ruku ga "kužim" i žao mi je. Ne mogu ni zamisliti kako se on nosi s činjenicom da mu dijete jedva čeka napokon dobiti šansu da se potpuno izgubi iz ovog grada. Sama pomisao na rastanak i mene uznemirava. S druge strane, kada čujem na vijestima kako pričaju da država propada, zapitam se: "Jesam li ja problem? Bih li trebala pristati živjeti u državi u kojoj nikada neću biti sretna i ponosna, samo kako bih pomogla ekonomiji i sveopćem stanju? Bih li trebala živjeti kao brojka u sustavu za nekakvo "veće dobro" samo da bih na kraju mogla reći da volim "svoju" Hrvatsku, državu koja mi nije pružila ništa?" Nikad nisam bila nešto previše domoljubna, osjećam se građankom svijeta.

Nemam zaključak, već imam samo pitanja. Ovo su stvari koje me more više od ičega i zbog kojih se bojim onoga što slijedi.

Ambra Radić, 3. r.

Zlatni objektiv

Rezultati naših natjecatelja:

PORTRET

rezultati selekcije (95 autora, 395 radova)

POHVALA

Ivan Armanda - Škola likovnih umjetnosti, Split

mentor: Hrvoje Zuanić

Lucia Kujundžić - Škola likovnih umjetnosti, Split

mentor: Kristijan Falak

IZLOŽBA (60 radova)

Škola Likovnih Umjetnosti, Split

Ivan Armanda, Marita Bulimbašić, Ivana Ivić, Lucija Kalinić, Lucia Kujundžić, Mia Martina Očašić, Katarina Penić

Mentor Kristijan Falak, prof.

SVJETSKI DAN JABUKA

Tradiciju održavanja Dana jabuka 21. (ili 20. !?) listopada započela je godine 1990. u Londonu organizacija „Common Ground“ s ciljem promicanja njenih zdravstvenih kvaliteta i demonstracije mnogobrojnih sorti jabuke koje se u Engleskoj uzgajaju. Jabuka je predstavljena kao simbol fizičke, kulturne i genetske raznolikosti koju je neophodno očuvati.

S vremenom su tradiciju obilježavanja Dana jabuka i drugdje u svijetu prihvatile brojne škole, restorani, organizacije i udruge promičući na taj način važnost jabuke u zdravlju i prehrani ljudi. Ipak, ostaje nejasno zbog čega se u Hrvatskoj taj dan slavi 20. listopada...

... Jabuka je vrlo učinkovita u borbi protiv virusa i bakterija, štiti organizam od prehlade, a također smanjuje rizik za pojavu karcinoma debelog crijeva.

Jabuka pozitivno utječe i na funkcioniranje bubrega, jetre i žuči. Zbog kalcija i fosfora koji sadržava, jabuka dobro utječe na izgradnju kostiju i zubi, pomaže pri sprječavanju karijesa, čak i bolje nego pranje zubi. Budući da sadrži mnogo kalija, potiče izlučivanje suvišne tekućine iz organizma pa uz ostalo na taj način pogoduje i mršavljenju. Zahvaljujući karotinu štiti i od utjecaja štetnih UV-zraka.

JABUKA NA DAN, TJERA DOKTORA IZ KUĆE VAN

Pripremila prof. Marija Jalić - Profesorica TZK-a i učenici (i djelatnici) organizirali su degustaciju hrane i pića na bazi jabuke....

ilustracija; tema: osamljenost čovjeka u 21. st.

Autorica: Blanka Bižaca, 4. r.

Osvrti na izložbe:

Efemeropolis /

Igor Eškinja / Galerija Škola / 18.10. – 21.11. 2017.

Kao prvo, trebali bismo napomenuti da je Eškinjino djelo instalacija. Umjetnik se koristi vrlo zanimljivim temama, a to su specifičnost prostorne i socijalne organizacije čovjekova stanovanja, te istaknuti pojam vremena, tj. prolaznost. Riječ je o poluprozirnim zastorima na kojima se naziru otisnute fotografije stambenih višekatnica. Budući da sam ovu instalaciju vidjela u Galeriji Škola koja i nije toliko neutralan i prazan prostor, s obzirom na to da se oko nje nalaze kafići, fotokopirnice i dosta drugih mjesta gdje ljudi cirkuliraju i gdje je dinamičnost mnogo postojanija od već spomenute instalacije, bilo mi je malo teže primijetiti tu prolaznost, nepostojanost, smirenost te neku vrstu „umrtvljenosti“, ako to možemo tako nazvati. No kad sam se baš fokusirala, ti elementi su mi postajali sve jasniji, te su u meni probudili neki osjećaj mira, ali istovremeno i sjete jer sam svjesna te činjenice da je sve u životu prolazno, pa čak i grad sam.

Nada Dulčić, 2. r.

Moj grad koji se nekada činio vječan postao je prolazan

kao vrijeme koje maršira do finalne destinacije.

Njegovo postojanje noću je postalo tiše od muka koje slijedi nakon smrti.

Sve je mirno, zatajno.

Škriva li se neki život koji ne znamo iza tih zidova koji postaju nepostojaniji mojim pogledom?

Pređa mnom čvrsto tlo koje je kušalo zub vremena nad kojim stojim, nestaje.

Sjene se pojavljuju i kruže oko mog nestajućeg grada koji sam nekada tako dobro znao.

Više ga ne poznajem, ali osjetio sam njegov slatki zrak koji mi je urođen u kostima.

Tada znam, u mutnosti svoga uma, dobio je novo ime u ovom mrtvom muku.

Efemeropolis.

Andrea Franović, 2. r.

Izložba u galeriji prikazuje tri zavjese u prostoru. Iako nam se ta umjetnička fotografija na prvi pogled čini veoma običnom, pa čak i apsurdnom, te tri zavjese zapravo prikazuju trenutnu situaciju grada Rijeke. Naizgled dvije zavjese izgledaju gotovo identično (narančaste su, sa zgradama), dok se treća zavjesa ističe. Sama forma zastora predstavlja nekakvo pokrivanje, ali njegovi zastori ne oduzimaju, već daju značajan vizualni sadržaj, to jest fotografiju stambene arhitekture. Primjećujemo i prozirnost zastora, koje nam ukazuje da sama fotografija prestaje biti statični medij. Dakle, prednji stakleni dio galerije stječe dojam i zanimljivo izgleda u prostoru. Prikaz na zavjesama je statičan u stanju mirovanja, što bi bio i cilj umjetnika jer je slikao tijekom noći, kada nema ljudi, kada je sve u statičnom stanju. To možemo povezati i sa samim oblikom zavjese koja se zbog svog laganog materijala pomiče svakim pokretom kada prolazimo pored nje, te daje element pokreta koji zapravo nedostaje u zavjesi.

Veronika Stanović, 2. r.

Postoji samo jedno dobro, a to je znanje i jedno zlo, a to je neznanje

„Znanje je moć!“ rečenica je koju mi je otac često govorio. Nevjerojatno je koliku snagu ona ima, kolikom se prodornošću provlači kroz moju glavu stvarajući gromoglasnu jeku. Sve je manje pustolova, sve ih manje želi istražiti, upijati, iscrpljivati bilo kakve izvore znanja. Sve nam je servirano i postajemo bezdušni roboti. Živimo život u okovima lijenosti u kojem nas ništa ne zanima. Živimo da bismo se zabavljali ni ne razmišljajući što ćemo jednoga dana postati ili što će pak od nas ostati. Naša djela su odraz našeg znanja (neznanja). Dobar čovjek je dobar jer zna da je to dobro i zna posljedice lošega. Loš čovjek je loš jer ne zna kako je dobro biti dobar i ne mari za posljedice lošega. Kada znaš, možeš sve, otvorena su ti sva vrata, čitaš između redaka i znaš iskoristiti svoje znanje u svakom trenutku. Što više znaš, to više želiš znati, s većim razumijevanjem razmišljaš o znanju koje si stekao, tvoja znatiželja je sve jača. Što manje znaš, tvoji vidici su sve skućeniji, onaj zid kojim si okružen te sve više zatvara, gubi ti se vid i počinješ propadati. Ljudi ne znaju kako je lijepo znati, kada možeš uživati u osjećaju ponosa i zadovoljstva jer si svojim znanjem utjecao na boljitak svijeta. Oni u neznanju takvo što nikada neće iskusiti. U pitanju znanja ne postoji višak; čak i kada ga je previše, malo ga je ili se barem čovjeku tako treba činiti jer će na taj način htjeti još, kopat će do srži, ne bi li zadovoljio tu svoju potrebu i onda će se osvrnuti iza sebe i shvatiti da zna više nego prije. Takvim ljudima nikada nije dosadno, njima se konstantno izmjenjuju misli, uvijek prolaze kroz nešto novo, padnu pa se ustanu, uzbuđenje ih vodi kroz život. Oni kojima je pogled na svijet sužen, uglavnom žive monotono, životni događaji su im rutina, a misli su im ograničene, oni padnu, ali se ne ustaju tako lako, a zašto? Zato što ne znaju kako. Svi mi bismo trebali imati nekakvog malog crva koji nam neće dati mira, koji će nas mučiti i gnjaviti da sve više i žešće tražimo i pokušavamo saznati, a kada saznamo, bit ćemo najmoćniji jer ipak je znanje moć!

Iva Krilić 4.b

ZDRAV ZA 5

20.11. 2017. (petak) u Školi je predstavnik Ministarstva unutarnjih poslova (gosp. Hasukić) održao redovito predavanje za učenike prvih razreda.

Tema : ZDRAV ZA 5 (prevencija ovisnosti i zlouporabe alkohola)

Lara Bartulović, 1. r.

Rad poslan na natječaj SFERA

Noćas su mi pjesmu ukrali

Ponovno
Nova sam.
Suncem rođenim.

Čuješ li me?
Jer zamućena sam tobom.
Bez glasa sjedam.
Jer tebi riječi darujem.
Nevješt看 metaforama oslikavam.
Grube melodije posvećujem ti.
Ures na te stavljam.

Vjerujem da tek ovo dovoljno je
Pune šake pjesama
Nedovoljnih.
Ali bez njih nema me.
Bez njih nema te.

Pa zar da pišem ti?
Da mijenjam sve?
Smiješno bi bilo.
Moliti prazninu
Da riječ mi podari

Ali počinak čeka me
Uspavaj ove ruke teške
Moje ruke pune tvojih
Čekaš li me u tmimi?
Pjesmo moja?
Ja glasa više nemam

Ništa čudno
Sunce došlo je.
A tebe nigdje.
Zar te ukrala
Duša zavidna?
Od mene odnijela.

Vjetrom iščezao
A trag zameo
Sama
Sama ostajem

Više nema te

Zar svima pjeva te?
Sad uz nju zoru srećeš

Gdje li je?
U crnu vodu hladnu
Nestat će
Gdje li si?
Pod sunce vrati mi se

Samo na papiru
Ljubim te
Pjesmo moja
Kuju pjeva netko treći

Mia Nemčić 3. r.

Pariz: nešto kao putopis

Gazimo Louvreom, a on po nama
Karta nas laže i laže
Gazimo kuda su i ostali došli gledati ili progledati
Po nama i po njima
Napinjemo se
I vidi je
I po njoj mlata očima
Kao da je mlada
A odavno umorna
Ulje
Zelena, više nije nova
I smije li se još uvijek?

Pri naglom kočenju netko mi uleti u krilo
Nešto pravilno promrsi
Nadzemni vlak ulijeće i salijeće kroz procvale balkone
Ubrzo će večer
Tri puta naglas izgovaram riječi nad vratima
Rasvjeta, zima, a negdje kesteni
U jedno uho, neki topao sopran
U drugo more, more ljudi
U slabom svjetlu probirem još jedan kafić
Ovaj put rumen, mirišljav. Tri dame i jedan pisac, za dva stola.
Tri piju čaj, jedan ispod šešira puši
I ni riječi iz njih. Ni riječi iz njega.

Valjda neka poezija ili filozofija. Korice su napukle i savijene. Pazi je jednom rukom, drugom ustima bliži kavu. Ne osjeća sunce. Ne osjeća Pariz. Čujem samo redove. Poezija ili filozofija?
Uz rub ceste za stolom, sama. Diše u kaput. Spuštam aparat. Popodnevno žutilo proljeće se po trgu. Iz zemlje raste mjedeni kip i rukama svrbi nebo. Usprave se fasade od šećera odlivene, na svakom prozoru, cvijeće, rublje i muzika.
Neki zimski mir, a jači gradski nemir. Lomim iza ugla i dočeka me još jedan. Spuštam aparat.

Pa sve stoji
A odlazim.

Odlazim, a ostaje
Svo svjetlo
I jedan Pariz

Mia Nemčić, 3. r.

Splitska tiramola

Među brojnim autorima nalaze se i naši bivši i sadašnji mladi fotografski dizajneri: Roko Birimiša, Ivan Armanda, Karlo Jakić, Katarina Baković, Lucija Kalinić, Marita Bulimbašić, Marko Samodol, Pavla Vukšić, Talia Roje, Tina Štambuk, Valentina Kegalj itd.

Marko Samodol, 2. r.

Marita Bulimbašić, 4. r.

<https://www.dalmacijadanas.hr/splitska-tiramola-od-cetvrtka-u-fotoklubu-split-visit-ce-preko-100-fotografija-mladih-autora>

Bez naziva

(ARHIV ST 3: Vojna bolnica / Viktor

Izložba *Bez naziva* (Arhiv ST3: Vojna bolnica) nastavak je projekta „Bez naziva“ (Arhiv ST3) započetog 2015. godine. Umjetnik upotrebljava fotografije nerealiziranog projekta Splita 3 (jednog od najboljih primjera urbanizma u Splitu) s ciljem da osvijesti važnost takvog promišljanja i nesrazmjer s današnjom situacijom. Izložba *Bez naziva* (Arhiv ST3: Vojna bolnica) prikazuje arhitekturu nekadašnje splitske Vojne bolnice čija je izgradnja prethodila navedenom urbanističkom projektu i smatrala se najznačajnijom građevinskom realizacijom šezdesetih godina. Dizajnom interijera i unutarnjom opremom pratila je svjetske trendove toga vremena. Izložba se sastoji od dva dijela: instalacije koju čine odbačeni bolesnički kreveti na kojima se može vidjeti da su korišteni (boja se skinula, zahrđali su i na njima su zalijepljene žvake). Na njima se također nalazi vodoravna "linija" koju čine neonske cijevi. Znači, možemo zaključiti da se autor zanima za transformaciju nekada uporabljivih, a sada odbačenih, predmeta te im daje potpuno drugo značenje i svrhu. Drugi dio izložbe su hibrid fotografije koje se sastoje od svjetlosnih instalacija i fotografskih filtera za korekciju boje. Fotografije prikazuju, još u to vrijeme neotvorenu, bolnicu (1965.), izvorno stanje visoko estetiziranog interijera i tehnološki napredne opreme. Što se samih fotografija tiče, svjetlo je ravnomjerno raspoređeno i kompozicija je pravilna te odaje dojam jednostavnosti i kliničke čistoće. Na fotografije su pričvršćeni filteri i neonske cijevi koje prate perspektivne linije snimljenih interijera bolnice te čak i izlaze iz slike što daje dojam otvorenosti. Oba dijela izložbe su kontrast jedno drugome jer jedan dio prikazuje to kao nešto novo, netaknuto, savršeno i vječno (na neki način kao reklama), a drugi dio već korišteno i staro te skroz negira taj prikaz vječnosti prvog dijela. Meni se izložba jako svidjela, premda se na prvi pogled čini jednostavno, prazno i čak banalno jer prikazuje nekoliko crno-bijelih slika, crvene i narančaste filtere te okomito poredane krevete. Zapravo je puno više od toga. Stekla sam dojam da umjetnik, preko izložbe i umjetnosti općenito, kritizira nazadak Splita i Hrvatske uopće što se tiče umjetnosti i arhitekture. Druga stvar, pokazuje nam kako ništa nije vječno i savršeno, te kako se svemu može dati neko novo značenje. Uz to sviđa mi se ta univerzalnost imena same izložbe jer nam je umjetnik dao mogućnost da mi sami steknemo neki dojam i dana nam je potpuna sloboda ka stjecanju istog jer je to zapravo (po mom mišljenju) glavno značenje umjetnosti.

Nada Dulčić, 2. r.

Umjetnik je kao temu rada izabrao Vojnu bolnicu u Splitu, koja je centar njegovih radova kroz arhivske fotografije nastale prije otvorenja same bolnice. Umjetnik je uz to izložio i skulpturu načinjenu od kreveta koji su korišteni u samoj bolnici. U većinu svojih radova je uključio led svjetiljke koje su postavljene uz linije perspektive ili čine nove oblike kojih na prvobitnoj slici nema. Također je koristio plastični filter boje približne ljudskoj koži kako bi radu dodao dimenziju ljudske prisutnosti koja se nalazi u svakoj javnoj ustanovi, pa i bolnici, premda to na slikama nije vidljivo. Svjetiljke također imaju svoju simboličnost jer podsjećaju na ustanove tog doba, gdje su bile i česte. Umjetnik je iz više razloga odabrao sam motiv bolnice i Splita 3 jer je to bilo mjesto njegova odrastanja, a i zbog činjenice da je većina arhiva i maketa Splita 3 (koji je ili je trebao biti) uništena, čime nam je oduzet dio potreban za interpretaciju naše povijesti. Mene su se radovi dojmili prvenstveno zbog svoje estetike, materijala koji su korišteni i činjenice da su radovi izgledali modernima usprkos tome što prikazuju arhivske slike Vojne bolnice. Svidio mi se i prostor u kojem su radovi izloženi i mislim da savršeno odgovara ambijentu radova i zbog same činjenice da je taj prostor dio kompleksa davno sagrađenog koji je dobio šansu da bude u uporabi i moderniziran.

Andrea Listeš, 2. r.

Izložba nedavno postavljena u gradu Splitu *Bez naziva* (Arhiv ST3; Vojna bolnica) imala je mnogo pouka za građane ovog grada. Vojna bolnica prikazana je kao slika koja nas vodi u prošlost i govori o Splitu u to vrijeme te o prolaznosti života. Najviše me se dojmila instalacija koju čine ostatci bolničkih kreveta. Na krevetima su otisci i tragovi koje misli jednog suvremenog čovjeka 21. stoljeća vodi u drugom smjeru. Smjer koji postavi mnoštvo pitanja o ljudima koji su bili tu, ljudima koji su upravo u tim prostorijama vodili najveće životne bitke. Nekima su upravo ti kreveti bili posljednje utočište, a za neke je tu život tek počinjao. Koliko je ljudskih sudbina bilo prepušteno u ruke najboljih liječnika tog vremena u tada jednoj od najsuvremenijih bolnica koja je građena po svjetskim standardima tog doba. Na taj je način pacijentima i posjetiteljima pružala izrazito ugodan ambijent. Smatrala se najznačajnijom splitskom građevinom šezdesetih godina. Izložba je građanima priuštila i mogućnost da se prisjete Splita nekad i sada te da Split danas ima puno više od Rive i ostalih turističkih atrakcija.

Veronika Stanković, 2. r

r Popović / MKC / odabrala Neli Ružić,

Izložba *Bez naziva* (Arhiv ST3: Vojna bolnica) nastavak je projekta *Bez naziva* (Arhiv ST3) započetog 2015. godine. Polazište je arhivsko istraživanje nagrađenog urbanističkog projekta „Split 3“ iz 1969. godine, koji je obuhvatio tadašnje veliko nenaseljeno područje grada. Upotreba fotografije nerealiziranog idejnog projekta, a ne današnjeg izvedenog stanja, nastala je iz želje da se osvijesti važnost takvog promišljanja i nesrazmjer s današnjom situacijom. Okosnica izložbe je arhitektura nekadašnje splitske Vojne bolnice čija je izgradnja prethodila navedenom urbanističkom projektu. Centralno postavljen i prostorno dominantan eksponat izložbe je instalacija koju čine odbačeni bolesnički kreveti koji nose tragove korištenja pa su svojevrsni prijenosnici memorije. Autora zanima transformacija nekada uporabljivih, a sada odbačenih, predmeta koji postaju dio skulpture, njihovo premještanje u kontekst izložbenog prostora. Bijela svjetlost naglašava osjećaj nelagode koji pobuđuje bolnički namještaj. Na zidovima se nalaze digitalni spisi arhivskih fotografija snimljenih 1965. godine neposredno pred otvaranje bolnice koje pokazuju izvorno stanje visoko esteziriranog interijera i tehnološki napredne opreme. Fotografije dokumentiraju stanje stvari: ravnomjerno svjetlo i pravilna kompozicija snimljenog odaju dojam reda. Na te podloge su pričvršćeni filteri i neonske svjetleće cijevi koje prate perspektivne linije snimljenih interijera bolnice. Umjetnik izražava izričito kritički stav prema današnjem stanju urbanih prostora Splita i odnosa prema modernističkom nasljeđu. Odluka da rad koristi upravo arhivske, a ne recentne, fotografije podsjeća na vrijednosti po kojima su ti prostori izvorno bili mišljeni.

Lina Boban, 2. r.

Izložba TANJURI

Izložba "TANJURI" u Sveučilišnoj galeriji Vasko Lipovac.

Izložba radova učenika prvih i trećih razreda uz mentorstvo prof. Vanje Rogošić-Ojdenić kao autorice koncepta u suradnji s Nastavnim zavodom za javno zdravstvo.

Fotografije: Marko Samodol, 2. r.

I mi mammo izvrsne matematičare - naša **Mirela Banić** (1. r.) ušla je među najbolje matematičare u Centru izvrsnosti !!! Bravo Mirela!

Galerija Škola, 6. okrugli stol: **Kamo nakon “umjetničke”** (profesionalna orijentacija)

Gosti: Antea Malenica, Ana Bogdan Križan, Valentino Bilić Prčić i Viktor Popović

Organizatorice i moderatorice: Vanja Škrobica i Neli Ružić

Cilj okruglog stola: gdje i kako upisati akademiju ili neki drugi studij, koji su uvjeti, zaposliti se ili studirati, studirati u Splitu ili u Zagrebu, a možda i izvan RH, zaposliti se u institucijama ili biti privatnik - samostalni umjetnik... Puno pitanja postavljali su učenici, a ove godine došlo ih je iznimno mnogo.

“KAMO NAKON UMJETNIČKE ŠKOLE”

16.2.2018. u 12.00 sati, Galerija škola

SUDJELUJU:

VALENTINO BILIĆ PRČIĆ, fotograf, samostalni umjetnik
VIKTOR POPOVIĆ, akademski slikar, UMAS
ANTEA MALENICA, prvostupnica predškolskog odgoja, DV Marjan
ANA BOGDAN KRIŽAN, mag.ing. tekstilnog i modnog dizajna

MODERATORE:
VANJA ŠKROBICA
NELI RUŽIĆ

DIZAJN:
HEVOPOLJE DIZAJN

GALERIJA
ŠKOLA

Ema Jelača 1. r.

Domaći rad: pronadi "atribute" koji određuju poznate osobe

Osamljeni (modificirani) čovjek

Katarina Rica, 3. r.

Nedavno sam razgovarala s gospodinom Mišelom. On je sasvim neobičan čovjek, no svakako pripada masi jednakih usprkos različitosti - čovječanstvu. Koliko je važno prihvaćati različite osobe već znaju i ptice na granama, ali uvijek će postojati „ptice rugalice“ koje neće moći razumjeti različitost.

O osebnosti Mišelova karaktera ćemo se informirati kroz odgovore na pitanja koja su mu postavljena na temelju urođenih poboljšanja u njegovom genu, kao što su veća sposobnost, inteligencija, produktivnost, seksualnost i ljepota.

1. Prvo što ljudi primijete kod drugih jest fizički izgled. Stoga pretpostavljam da ljudi na vas obraćaju pozornost vrlo često?

Da, često se znam naći u situaciji gdje me bez prestanka promatraju. U društvu sam u središtu pozornosti te često srećem nasmiješene poglede djevojaka, čak dobivam i mnogo telefonskih brojeva i poziva na ples u klubovima.

2. Studirao si fiziku, kakvi su ti bili rezultati i što radiš u slobodno vrijeme?

Svake godine sam bio proglašen za najboljeg studenta te sam išao na mnoga natjecanja iz drugih područja znanosti kao što su kemija, biologija i matematika. U slobodno vrijeme se bavim sportom, a za umjetnost najčešće izdvojim večernje sate. Rijetko izlazim navečer vani jer više volim čitati.

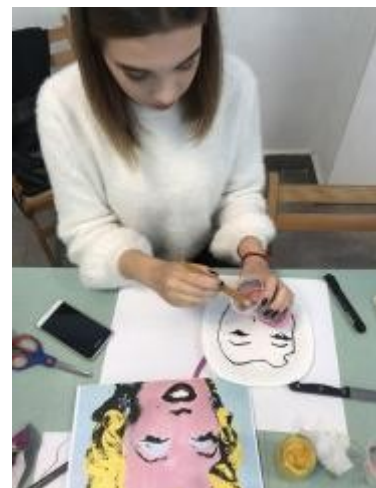
3. Kako se uspijevaš odmoriti od toliko mnogo rada i obaveza?

Nemam fizičku potrebu za snom, nikad je nisam imao. Pa i hrvatski znanstvenik Nikola Tesla dnevno je spavao samo dva—tri sata. Jednom je rekao: „Mislim da nema nijednog dubljeg ispunjenja koje može obuzeti ljudsko srce kao osjećaj izumitelja kada vidi da se njegove ideje ostvaruju. Takvi osjećaji dovedu čovjeka da zaboravi na hranu, spavanje, prijatelje, ljubav, sve.“ Ja ne dijelim mišljenje s Teslom, ali barem će mi ljudi na osnovu toga vjerovati da sam inteligentan ha ha.

4. Što prijatelji misle o tebi?

Moram priznati da nije uvijek ugodan osjećaj biti genetski poboljšani čovjek. Ne možeš uvijek znati družiti li se sa mnom zbog osobnosti ili izgleda, zbog moje inteligencije, ljepote i darovitosti. Imao sam mnogo prijatelja, ali malo pravih. Ja sam izuzetno osamljeni (genetski modificirani) čovjek.

ERA

ZMUS

Art and Remembrance II

After the process of personal remembrance, writing down and sharing with other participants in the previous workshop, as well as synthesising narratives and expressing feelings, this workshop is carried out via video recording in a studio. Students recite their memories in front of a camera with their eyes closed. Through internalising and performing memory they once again embrace the feelings brought up by the memories.

Put srca / Dario Šolman /

Galerija umjetnina Split / 16. 1 - 11. 2. 2018., odabrala Neli Ružić, prof.

Izložba *Put srca* predstavlja izbor od pet recentnih animiranih video radova i deset *storyboardova* u kojima umjetnik problematizira pitanja umjetničkog stvaralaštva, strukturiranja njegove percepcije i interpretacije, te dubinske razine njihova smisla i značenja za ljudsku egzistenciju, ravnotežu s prirodom i univerzumom oko nas, kao i etički univerzum u nama. Izložba je zamišljena kao tematski zaokružena multimedijalna instalacija. Središnji dio projekta čine video animacije, prikazane u različitim veličinama i formatima, neke projicirane, a neke na monitorima. Sljedeći izložbeni medij su serije *storyboardova* koje su predstavljene kao raster digitalnih ispisa. Ova narativna komponenta služi kao temelj na kojem se grade daljnji likovi i segmenti projekta.

Treći element su geometrijski crteži koji prikazuju publiku u ljudskom mjerilu. Izvedena crnom papirnatom trakom na zidu izložbenog prostora, cijela izložba je zapravo svijet koji je umjetnik stvorio, film koji nikada neće biti snimljen. Izložba je zanimljiva jer najviše govori o egzistenciji, to jest zašto ljudi postoje. Najvažnija ljudska težnja je težnja za moralnošću u našem djelovanju. Naša unutarnja ravnoteža i naša egzistencija ovise o tome. Jedino moralnost u našem djelovanju može biti ljepota i dostojanstvo našem životu. Likovi koji predstavljaju ljude u njegovim animiranim filmovima, se čine besosjećajni, nemaju nikakav izraz na licu i samo stoje. Mislim da to predstavlja ljudski rod u dalekoj budućnosti. Postat ćemo figure bez izraza na licu, bez osjećaja i samo čekati da život prođe i na kraju istrunuti.

Leda Marinović, 2. r.

Izložba *Put srca* Daria Šolmana temelji se na digitalnoj animaciji skupine likova koji su ujedno voditelji cijele radnje. Kroz niz izložbenih *storyboardova* oni se kreću različitim prostorima okoliša u potrazi za vlastitim identitetom.

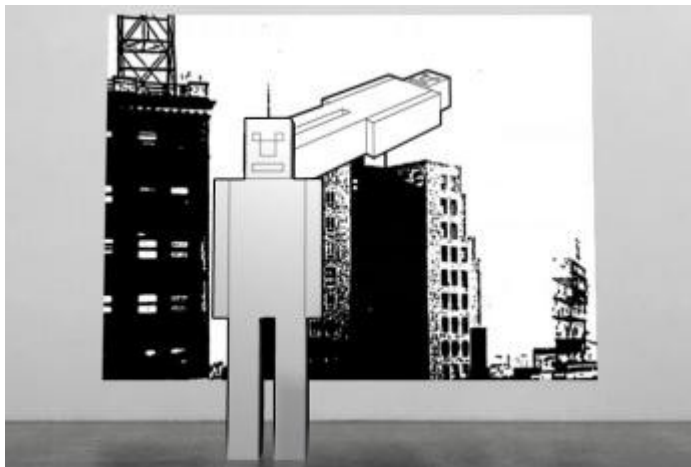
Došavši do pećine, zahvaljujući prostorno-vremenskoj anomaliji, pronalaze sami sebe u budućnosti, gdje i sami postaju umjetnici, odnosno kustosi. Za prikaz ovakve priče Šolman se koristi slikom i zvukom. Sveukupni sadržaj izložbe obuhvaća sve elemente potrebne za daljnje kreiranje filma, do kojeg već unaprijed znamo da neće doći. Pri samom kraju cijele izložbene priče, Šolman uključuje nas, publiku, kao dio galerije, odnosno muzeja umjetnika. Mislim da je način na koji nas autor vodi kroz priču ove izložbe zanimljiv jer uspješno stvara ugođaj naše prisutnosti na svim stanicama glavnih likova, odnosno putnika. Prostor kroz koji se krećemo izvodi nas iz naše verzije stvarnosti i uvodi u autorovu. On u nama budi interes za putnike te zanimanje za daljnji tijek radnje. Zvukovi izložbe priči dodaju element napetosti. Geometrija glavnih likova na prikazima *storyboardova*, odnosno animacije, oduzima im element ljudskosti, ali zato stvara veći misterij oko njihova identiteta. Cijela izložba jako je efektivna i stvara cjelovit dojam kod gledatelja.

Petra Lulić, 2. r.

Fotografije preuzete sa <http://filmlog.org/> (20.6.2018.)

Put srca dugogodišnji je projekt umjetnika Daria Šolmana koji se sastoji od više međusobno povezanih dijelova, a to su: crteži, digitalna animacija i stripovi koji su obogaćeni filozofskim tekstovima.

Još od 2001. godine umjetnik vodi *web blog* u kojem kroz formu raznovrsnih dnevničkih zapisa konstruira proces nastanka imaginarnog filma koji kao snimljen, a on predstavlja i naslovljena je po najnovijoj lja niz srodnih filmova i kojih većina čini seriju (po kojoj je i rađena nasvizualno jednostavne loko-složena i opširna te ju je sažeti, no potruditi ću se. ni, apstrahirani ljudski lik, mije naglašenog geometriju-gućnosti. Također, pred-sre u koju se može nastaniti šljanje, te baš iz tog raznolego što mi to mislimo. putnika koji tragaju za vlabanog okruženja, preko kojoj susreću sami sebe iz postaju umjetnici i kustosi, vlastiti projekt galerije/publika s kojom se stapaju

cjelovita forma nikad neće biti sam život. Ova izložba *Put srca* digitalnoj animaciji, a predstav-izbor tzv. *Storyboardova*, od nazvanu *Putovanje umjetnika* lovna animacija). Bez obzira na ve, sama radnja filmova je vrlo teško, možda čak i nemoguće Likovi su definirani kao animira-neodređene dobi, spola i fiziono-skog oblika i perspektivnih motavljeni su kao neka vrsta ljuštu-bilo kakav životni stav ili razmi-ga, ovi likovi su nam sličniji Film predstavlja putovanje troje stitom istinom, te prolaze iz ur-ruralnih pejzaža, do pećine u budućnosti. Saznajući da jednom to ih ohrabruje da sami započnu muzeja, gdje im se pridružuje i vraćaju na sam početak.

Fascinirana sam činjenio-ovako složen svijet, poma-cinizma upućen našem načinu razmišljanja i shva-što sam već prije spomenu-ali bez obzira na to, opet prvi pogled, taj svijet je no kada počinjemo stvarno dosta sličan našem. Iskreshvatim bolje ovu izložbu i poruku koju ona nosi, no onda sam zaključila da ju ja nikada neću shvatiti ni vidjeti istim očima kao što su je vidjele tisuće drugih posjetitelja, a kamoli kao sam autor, no to nije loše jer to možemo povezati s jednim od nekoliko glavnih pitanja/teza izložbe, citiram: „Postoji beskonačan broj strana koje mi ne vidimo. I samo je ograničen broj onih koje su ljudima razumljive.“ Tu se postavlja pitanje perspektiva, no po mom mišljenju ne samo one geometrijske, već i one „ljudske“, tj. pitanje istine/istina i broja nje/njih i beskonačnost različitih shvaćanja iste/istih.

Artist Journey

The Artist Journey is a series of 8 storyboards that have been developed and featured on Filmlag through 2014. The story describes a journey of three travelers as they try to find the Artist and understand the power of images. The travel takes them through diverse landscapes and inspires them to contemplate relationships between culture, art and nature.

Ch 1: Plaza [s228]	08/11/2014
Ch 2: Tourism [s229]	09/28/2014
Ch 3: Pilgrims [s218]	03/05/2014
Ch 4: Fields [s230]	09/09/2014
Ch 5: Stage [s231]	09/11/2014
Ch 6: Tunnel [s237]	10/07/2014
Ch 7: Barron Valley [244]	12/30/2014
Ch 8: Museum [s240]	11/19/2014

The storyboards were featured on Filmlag as they were created. The following list provides a short overview of each of chapter:

com da je umjetnik uspio stvoriti lo utopijski s određenom dozom svijetu i našem često plitkom ćanja stvari. U tom svijetu, kao la, likovi su svi potpuno jednaki, postoji neka vrsta hijerarhije. Na jako jednostavan i simboličan, razumjeti, primjećujemo da je no, trebalo mi je vremena da

Drugo pitanje/teza/problem koji me se jako dojmio bilo je pitanje publike i je li pojam publike u praksi uopće stvaran ili smo mi ljudi to sami izmislili samo da nam bude teoretski shvatljivije. Ovo pitanje možemo primijetiti u onom dijelu izložbe gdje su likovi nacrtani na zidu i promatraju gledatelja te se tu dovodi u pitanje tko je zapravo gledatelj, a tko djelo, a broj odgovora na ovo pitanje je naravno, beskonačan.

Nada Dulčić, 2.r.

Najiskrenije ova izložba me se dojmila. Način na koji je sve napravljeno i smišljeno je jako impresivan, ali dosta je teško povezati. Čini se vrlo kompleksno, zato to cijelu ideju čini još zanimljivijom. Šolman se koristi i riječima, integrirajući ih u *storyboardove* kao ravnopravne elemente slike, poput teksta u stripu ili titlova filmova. Ali Šolmanove animacije su osmišljene bez tekstualne podrške, tako da sam imala priliku izvući iz tog filma vlastitu interpretaciju. Umjetnik se stvarno potrudio ne samo napisati sav tekst, već i animirati crteže.

Zvučni efekti su još dodatno stvarali nekakav neobjašnjivi izvanzemaljski efekt. Dok sam sve to gledala osjećala sam se kao da se nalazim u nekom novom svijetu. Tako da bez obzira koliko se to meni sve činilo kompleksno, jako mi se sviđelo. Umjetnikova mašta je stvarno nevjerovatna i htjela bih ubuduće vidjeti još ovakvih radova na kojima se vidi uloženi trud i dio duše.

Andrea Franović, 2.r.

NAŠE TERENSKE NASTAVE

Uređivali smo naš grad

Oslikavanje murala u OŠ Meje.

Mural oslikali učenici 3. r. s profesoricom Draganom Kurtić.

Oslikavanje murala Obrtničko tehničke škole

Profesorica Vanja Rogošić Ojdenić i učenici u suradnji s Nastavnim zavodom za javno zdravstvo (Mirela Grbić).

Sjećanje na Vukovar

Zajednički se predstavili učenici naše i Medicinske škole.

Projekt pokrenula profesorica Dajana Vujević

NAŠE TERENSKE NASTAVE

Posjet izložbi grafika studenata Umjetničke akademije u Osijeku, Sveučilišna galerija „Vasko Lipovac“; posjet organizirali profesori Josip Špika, Damir Žitko i Maja Ostojić.

Terenska 2. b. slikarski dizajn

Sportsko-prodajni centar Koteks Gripe (arhitekti Živorad Janković i Slaven Rožić, 1979-1981.), izgrađen povodom Mediteranskih igara.

Učenike na teren vodila je profesorica Neli Ružić

Terenska nastava u Galeriji umjetnina, 3. fotografski dizajn
Sjajne izložbe Ane Hušman i kolektiva „Ljubavnice“ uz vodstvo kustosica Ivane Meštrović i Marije Stipišić Vuković.

Učenike vodila profesorica Neli Ružić.

“Nasilje prestaje ovdje”

0800 55 44

I RIJEČI BOLE ...
BIRAJTE RIJEČI !!!

KAROLINA MIČA, 31.05.2018.

MEĐUZUPANIJSKI STRUČNI SKUP UČITELJA I NASTAVNIKA LIKOVNO-UMJETNIČKOG PODRUČJA: Filozofski fakultet u Splitu, 20. lipnja 2017. godine - tema: **Predstavljanje projekta „Podizanje svijesti o rodnoj jednakosti” (primjeri dobre prakse) i MEĐUZUPANIJSKO VIJEĆE, Škola likovnih umjetnosti, 30. 11. 2017. - tema: **Rodnom jednakosti protiv nasilja u intimnim partnerskim vezama, uloga i pomoć škole u borbi protiv zlostavljanja.****

Projekt je inicirala i koordinirala prof. Željka Milošević Paro.

Projekt “Nasilje prestaje ovdje” je posvećeno nacionalnom danu borbe protiv vršnjačkog nasilja koji se obilježava 28. 2. 2018. kao **Dan ru**

Želite li primiti ovakvu razglednicu?

A poslati???

za savjet ili pomoć nazovite +385 01 2422 800
Cesi

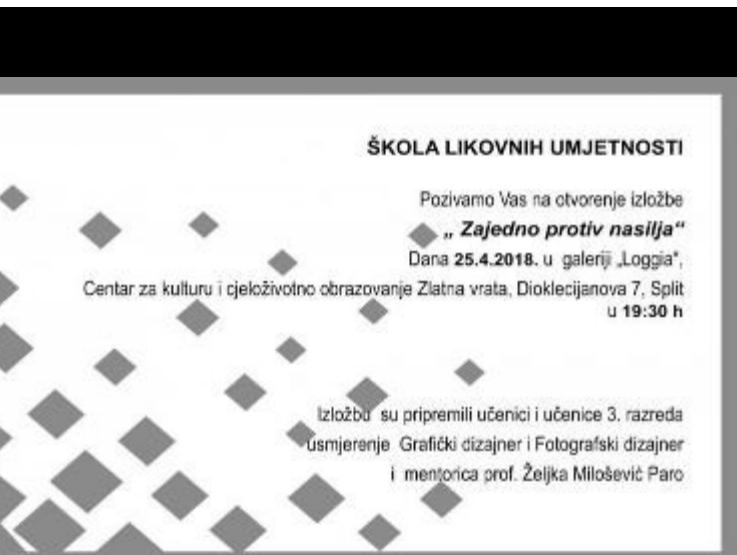
Po
ći š
ku
nje
U 2
ke
Prv
snj
Prv
tre
dor
me
isk
Na
gru
naz
sta
no

Susret škola koje obrazuju kadrove u likovnoj umjetnosti i dizajnu

Salon Izidora Kršnjavog, Zagreb

(pri Školi primijenjene umjetnosti i dizajna)

Erasmus—Maribor

Sljedeći dan zimskih praznika, a mi na putu za Maribor. Ne znaju-
što nas čeka u naredna dva tjedna, spakirali smo svatko po dva
fera osobnih stvari i ručnu torbu. Uzbudjenja za stvaranjem i uče-
m nije nedostajalo.

Zagrebu smo se susreli s još desetak učenika iz osječke umjetnič-
škole te smo skupa nastavili putovanje.

va slika mjesta gdje ćemo provesti dva tjedna: tihi grad prekriven
jegom kroz koji teče velika i hladna, siva rijeka.

vu noć u hostelu moglo se u zraku jasno osjetiti uzbuđenje, ali i
ma zbog upoznavanja s mentorima zakazanog za iduće jutro. Naš
maćin u Mariboru, kustosica Nina, najavila nam je kako su svi
ntori poznati umjetnici u Sloveniji te kako imaju višegodišnje
ustvo rada na području umjetnosti.

kon kratkog upoznavanja s mentorima, podijelili smo se u pet
pa. Kasnije smo trebali imati završnu zajedničku izložbu pod
zivom Loop. Radovima smo na različite načine prezentirali nepre-
no kružno kretanje stvari, krećući se od prirodnih ciklusa do osv-
vnihih ljudskih navika.

Iako je tema izložbe prožimala sve radove, tehnike su bile posve
različite. Od klasičnog slikarstva, preko primijenjenog kiparstva,
pa sve do intermedije, odnosno spajanja programiranja i robotike
s umjetnošću.

Ono po čemu je mobilnost i ovaj projekt Erasmusa značajan i
drugačiji, jest način rada u školi. Imali smo sami priliku predla-
gati što bismo voljeli napraviti, a oni su nas vodili do realizacije.
Ovo iskustvo nam je približilo način rada na umjetničkim akade-
mijama te ga možemo smatrati dragocjenim iskustvom.
Osim što smo vrijeme provodili pripremajući izložbu, domaćin
nam je organizirao obilazak galerija, upoznavanje grada, posjet
umjetničkim školama te jednodnevni izlet u glavni grad gdje smo
obišli Modernu galeriju i Galeriju suvremene umjetnosti.
Vratili smo se prepuni dojmova. I svakako će nam koristiti u dalj-
njem razvoju.

Učenica 4. r.

Domaći rad iz etike (ilustracija): Nasilje nije rješenje (autorica Blanka Bižaca, 4. r.)

24 satno crtanje stripa

U ponedjeljak 27. studenog 2017. u prostoru Galerije *Škola* otvorena je izložba stripova nastalih tijekom 24-satnog crtanja stripa koje je po četvrti put održano u našoj školi. Organizatori su bili Josip Špika, Kristijan Falak i Damir Žitko.

24-satno crtanje stripa je disciplina u kojoj svaki sudionik ima cilj nacrtati 24 stranice stripa. Crtajući tom brzinom ne dobivaju se uvijek produkti profesionalne razine, ali je svakom sudioniku omogućeno da vidi kako radi pod pritiskom i rezultat je nerijetko oslobađajući: spontani, jasni, čisto ispriповijedani stripovi.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/scena/mozaik/clanak/id/517624/splificani-sudjeluju-u-svjetskom-maratonu-crtanja-stripova-flomasteri-skripe-umovi-su-fokusirani-masta-radi-sto-na-sat-ovo-ce-bit-besana-noc>

<https://web.facebook.com/groups/136674378310/>

VRIJEDNA DONACIJA KNJIGA

Lijepu donaciju knjiga za školsku knjižnicu primili smo od gospođe Slavice Vlahov iz Šibenika.

Značajnu donaciju dale su i profesorice Diana Kučić i Vanja Škrobica.

Trka za Vukovar

U sklopu projekta "**Ne zaboravimo Vukovar**", u organizaciji Zdravstvene škole Split, dana 4. 11. 2017. održala se humanitarna utrka. Sredstva prikupljena kupnjom majica za utrku donirat će se socijalnoj samoposluzi u gradu Vukovaru.

Našu školu predstavljali su vrijedni učenici: Petra Uvodić 1. b, Ana Vrgoč Braović 2. a, Mia Martina Očašić 2. a, Silvija Trogrlić 2. b, Kristijan Žmire 2. b, Ivanka Drnas 3. a, Korina Majić 3. b, Lara Botica 3. b, Marta Milatić 4. b, Lucija Barišić 4. b, Paula Vukšić 4. b,

te profesori - pobjednici utrke: 1. mjesto IVO MUSULIN; 2. mjesto RAVENA ČIZMIĆ i 3. mjesto VIŠNJA MACH ORLIĆ i KSENIJA JURIC

Da je nova tehnologija već odavno ovladala, pokazuje domaći rad koji je napisan u autobusu do škole i poslan putem WhatsAppa.

Mobitel je moj najbolji prijatelj

Mobitel je moj najbolji prijatelj. Jel to doista tako?

Pazim ga ,cuvam ga,cistim ga i punim. Potreba mi je,bez njega sam kao bez ruku. U današnje vrijeme je to stvarno tako,da je nažalost jest al tako je kako je.

Mi možemo utjecati na to da ga maknemo od sebe ali ima previše aplikacija koje nam se nameću tako da smo prisiljeni koristiti našeg najboljeg prijatelja. Onaj tko kaze da ga ne koristi taj laže jer su danas pod doticajem ne samo djeca nego i stariji jer je u današnje vrijeme mobitel zapravo jedna vrsta droge novog vijeka.

Mi često nismo ni svjesni koliko ga koristimo i zapravo provodimo više vremena sa mobitelom nego sa pravim prijateljem i to je žalosno u današnje vrijeme.

Mobiteli i nemoraju biti ujedno i nužno zlo zato što nas ujedno mogu i povezati sa drugim ljudima te korisnim informacijama koje nam mogu poslužiti u danasnjem životu. Isto tako možemo zabilježiti prekrasne fotografije sa našim prijateljima i obitelji.

Moje misljenje o mobitelima je da ono dosta kvari komunikaciju u drustvu ali isto tako mislim da ima dosta pozitivnih svrha koje nam mogu pomoći.

Stoga bih mobitele odobrio al na određenoj razdaljini. Ne kao prijatelja već kao poznanika.

Ilustracija: Kako raste znanje

Pred Božić

Uređenje škole povjereno je prof. Zrinki Barbarić

Etika: samostalni rad na
temu idola i uzora

5 godina i 2 metra

Samostalni rad iz etike na temu genetski modificirane hrane

Mama vozi avione. Jedan po jedan mi leti u usta. Danas je špinat. Jedan dva tri. Mama kaže da moram biti velik. Ne znam zašto bih još rastao? Volim ići u park. Mama kaže da me ljudi gledaju jer sam zgodan.

Idemo u park samo kada nije sunce. Mama ne kaže zašto. Dječaku sam razbio autić. Nisam htio, ali moje ruke nisu kao njegove. Stvarno nisam htio. Mama kaže da se ne igram s drugom djecom. Ne smeta mi.

Prevelik sam za tobogan. Valjda je to od špinata.

Neka jutra su drukčija od drugih. Tada mi mama pomogne da mi lice bude opet mekano. Pjena lijepo miriši.

Vjerujem da me ljudi gledaju jer sam zgodan. I velik sam, velik, najveći sam.

Od špinata.

Mia Nemčić, 3. a

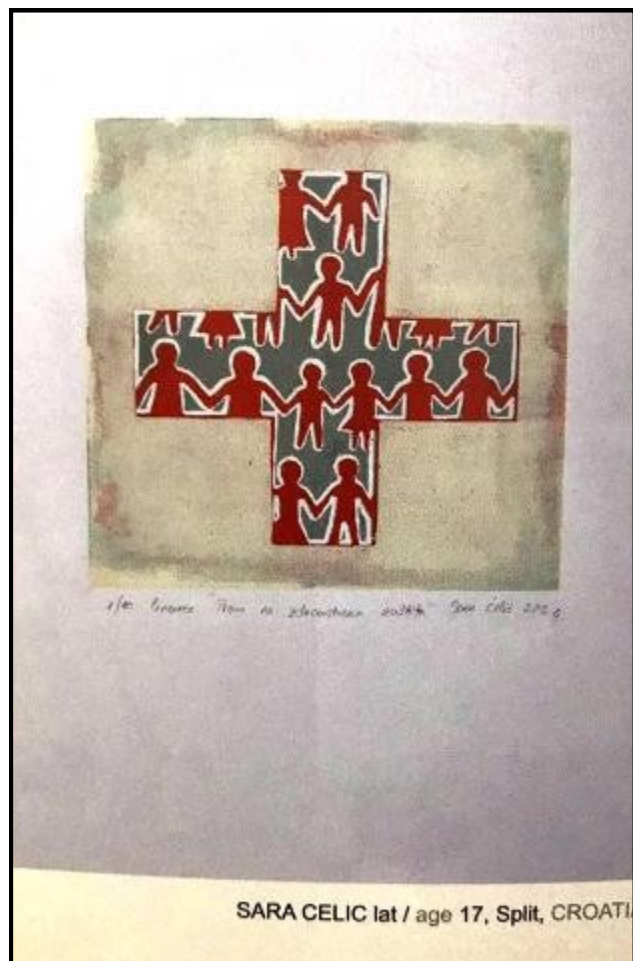
Svi moji idoli su mrtvi

Drži čašu iz koje ne pije i svima glumački pokazuje zube. Neki joj prilaze, ali u većini iz daleka komentiraju s rukom preko usta. Bljeskovi fotoaparata i svi oni čija je to uloga i koji čekaju da jedva otvori usta ili ponekad nešto kaže. Pa joj se nudi što joj ne treba i za što jedino zna jer takvi su dani i večeri još gore. Uzimat će visoke čaše i koliko dosegne boca jer ne zna što se drugo slijeva u usta osim toga. S 12 godina sebi se zaklela da neće jesti ništa osim jabuku. Pa se jedna jabuka pretvori u pola i pola pretvori u cigaretu i vodu. Pa tako i ostane. Pogledat će te i pitati 3 puta da ponoviš što si joj uputio jer se samo čini kao da je budna. Ona voli što je bole prsti na nogama više nego na rukama, ona voli što je steže haljina oko struka za koji nije ni znala, ona voli što joj se sklapaju oči, a bude je samo pozivi da se s nekim rukuje. To je to, ona to voli, ona to jedino zna. Čeka je auto, ovaj ili neki bolji. Svejedno joj je koji je bolji sve dok je u njemu čeka šampanjac. Svejedno joj je jer kad bi razmislila o ičemu, značilo bi da nije umorna. Neki u crnom odijelu i bijeloj košulji i crnoj kravati joj govori nešto što ne može trenutno razabrati.

Govori nešto što zvuči kao sutra prekosutra, snimanje nakon toga probe i utorkom sastanak, a jučer časopis za onaj petkom. Sve ona to shvaća, ali tako je kako je. Onda se fokusira na širu sliku i vidi da u torbi nije sve što u nju pripada i da nema ni ruž ni rumenilo. I bole je šavovi, a rekli su joj da ih ne smije češati, bar tako misli. Na mobitel je zove neki ženski tanki glas i neugodno joj je upitati njeno ime jer je već bila pozvala na večeru. Večera, ok, večera. Večera. Valjda će imati nekog drugog posla jer ako nema, izmislit će ga. Auto ulazi u garažu i izlazi muškarac. Još jedan u odijelu i uvodi je negdje. Tamne stepenice i drži ga za podlakticu i oboje idu u prizemlje. Postane vruće i popuni se prostor, zadimljen, prepun i glasan. Nema muzike već samo vibrira tlo. Još jedna večer gdje zamišlja da je kući. Naruči nešto, povuče nešto i probudi se u krevetu. Čeka je auto.

Mia Nemčić, 3. r.

VOLIM ZELENO, VOLIM PLAVO

Natječaj u Poljskoj za učenike u grafičkim radovima. Učenica Sara Čelić dobitnica diplome i medalje. Mentorica joj je bila Višnja Mach Orlić.

Dodijeljene nagrade najboljima u natječaju „ČA u versin, riči i pinelu“

Školsko kiparsko natjecanje u karikaturi

Školsko kiparsko natjecanje u karikaturi - organizatorica profesorica Diana Rošin Kučić.

Petak, 2. veljače, sudjelovalo je 23 učenika.

Tema natjecanja bila je karikatura profesora naše škole. Učenici su izabrali profesore Delića, Žitka, Radeljaka, Prlića i Falaka za modele te profesorice Žuvelu, Ružić, Barbarić, Bego, Mach i Kučić. Od mnoštva uspješnih portreta, žiri je jednoglasno proglasio karikaturu profesora Falaka, koju je izradio Mile Ivanković, za najuspješniju.

Drugu nagradu je dobila učenica Leda Marinović za karikaturu profesorice Ružić, a treću Belmondo Žanko za karikaturu profesora Prlića.

Prva nagrada je bila torta, a za drugu i treću nagrađeni učenici mogli su odgoditi usmenu provjeru znanja za predmet po njihovu izboru.

Ovo nadasve uspješno i zabavno natjecanje osvježilo je vještinu i znanje učenika

Izjava pobjednika Mile Ivankovića:

“U početku sam išao raditi profesora Žitka, no što sam više radio, to je više ličio na profesora Falaka pa sam se odlučio na kraju za njega. Nisam u početku razmišljao o pobjedi ... ipak je bilo među natjecateljima više učenika iz odjela kiparstva i onih koji su ovakve vježbe prošli mnogo puta. Meni je zapravo bio to možda četvrti ozbiljni rad u glini. Ali kad su dolazili četvrtiši do mene i govorili kako bih ja mogao osvojiti prvo mjesto, stekao sam samopouzdanje i potihom se nadao pobjedi.

Kada sam radio karikaturu profesora Falaka, želio sam napraviti spoj njega i zlog čarobnjaka. Na karikaturi sam dosta naglasio njegove obraze, htio sam još malo napraviti klempastije uši, no nisam baš imao vremena za to. I još jedna stvar posebna na tom radu je osmijeh profesora Falaka spojen s osmijehom zlog čarobnjaka.”

“Djetinjstvo izvan bolnice” za KBC Split

Humanitarni koncert i izložba pod nazivom „Djetinjstvo van bolnice“ organizirali su Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu i Studentska sekcija za neuroznanost NeuroSplit (12. prosinca 2017. u amfiteatru Medicinskog fakulteta u Splitu). U programu su sudjelovali učenici i studenti, zborovi i popularne grupe.

Mentor našim učenicima bio je profesor **Marko Amižić**, a izloženi su radovi ovih učenika: Filipa Ančić, Ivor Biuk, Blanka Bižaca, Jelena Cambj, Kristijan Grljušić, Marijeta Kranjčević, Iva Krilić, Megi Lipotić, Lea Markotić, Toma Miljak, Anamaria Totić, Lina Boban, Andrea Franović, Kim Mikasović, Veronika Stanković, Nela Sučić, Mia Nemčić, Ambra

Cilj je bio prikupiti novčana sredstva za generalno uređenje Klinike za dječje bolesti i Zavoda za neurokirurgiju KBC-a Split. Učenici naše škole pripremili su izložbu svojih radova.

Pedagoška radionica: "Socio-emocionalni razvoj učenika"

Pedagoška radionica "Socio-emocionalni razvoj učenika"; voditeljice su bile studentice pedagogije Filozofskog fakulteta u Splitu: Edita, Iva i Maja; mentorica pedagoginja škole A. Dužević; učenici 2. razred, grafički dizajneri

VOLLO

Naše učenice Nikolina Serezlija i Kristina Savarin ovogodišnje su dobitnice zahvalnica volonterskog centra „Mi“ za poticanje volonterskog rada.

Prva volonterska akcija u 2017./2018.:

Zaklada Hrvatska za djecu

Naši školski volonteri sudjelovali su na Prokurativama u promociji Zaklade "Hrvatska za djecu" 23. 9. Oni su građanima dijelili slikovnicu

Zašto volontiram?

Volontiranje je nešto šta san ja tila radit već kad san bila mlađa, al tad san bila onako dosta povučeniija i nisan znala kako, di, šta.... dolaskom u srednju sve se to neka-ko prominilo i bilo mi je drago prihvatit i imat tu mogućnost. Koliko godina volontiram? Ovo mi je treća godina volontiranja. Trenutei koje ću pamtit s volontiranja? Ne mogu izdvojiti jedan, znan da je to nekakav očekivani i uobičajeni odgovor kod ovakvih pitanja. Uvijek je iznova prelipo vidit osmijeh na necijem licu i da znas da si ti i ostatak ekipe volontera razlog za to. A i uvijek su mi bile drage kave nakon. Preporuka mladima za volontiranje? Ako je to nešto šta vam je drago, imate strpljenja i dobre energije, nemojte čekat ili odgađat. Internet postoji, svaka će vas volonterska ekipa primit raširenih ruku, sigurna sam jer volontera nikad dosta. Osjećaj je poseban, radite to za druge i za sebe.

Lara

Zašto volontiram?

Volontiram jer mi volontiranje pruža neopisivi osjećaj zadovoljstva, sreće i ispunjenosti. 2. Koliko godina volontiram? Volontiram već tri godine. Počeo sam volontirati kad sam upisao prvi razred. Ne želim ni trenutak proveden kao volonter. 3. Trenutak koji pamtim s volontiranja.? Svaki trenutak volontiranja je nezaboravan. Biste li mi vjerovali kad Vam kažem da se sjećam svakog trenutka svog volontiranja. Najnezaboravnije volontiranje za mene je bio posjet Udruzi Srce. Bez obzira na to što su djeca s posebnim potrebama, njihov smijeh i sreća taj dan uljepšali su mi sljedećih mjesec dana. Ne znam baš kako to opisati, ali sva ta energija koja je bila prisutna u Udruzi Srce je toliko pozitivna i pomalo nevina. Nazvao bih je i energijom čiste sreće. 4. Preporuka mladima za volontiranje? Svi mladi bi se trebali okušati u volontiranju jer kroz njega čak i kad sam bio tužan, lako sam se nasmijao. Svatko kome fali nešto da mu ispuni dan, tjedan, mjesec... trebao bi probati volontirati. Siguran sam da će se nakon njega osjećati ispunjeno 5. Je li volontiranje zabavno, što učimo iz toga? Volontiranje nije samo zabavno, volontiranje je neopisivo iskustvo kroz koje se upoznaju novi ljudi koji će ostati u mom sjećanju zauvijek. Kroz volontiranje sam naučio da čak i u tužnim životnim situacijama postoji nešto pozitivno (malo svjetlo na kraju tunela).

Roko

NTERI

MJESEC KNJIGE 2017.
U UDRUZI SRCE

*"Poeziju čitamo, pišemo,
pjevamo i slikamo!"*

Program organiziraju:

Udruga Srce
Hrvatsko čitateljsko društvo
(Grozdana Ribičić),
udruga Glazbene niti ljubavi
(voditelj Damir Mimica)
volonterski klub Škole likovnih umjetnosti
(Vanja Škrobica)

V O L O

Kuhali smo s vrsnim kuharima na Sudamji i dijelili porcije s hranom!

Obilježili smo Svjetski dan cerebralne paralize i ugostili članove Udruge Srce.

INTERI

Projekt **Čitaj mi!** u Gradskom kazalištu lutaka

volonteri Roko Stazić, Lara Botica, Nikolina Serezlija

Tjedan volonterskog rada Đardin 2018.
Prodaja učeničkih radova.

Molitva prirode

(iz tolerancije prema prirodi, proizlaze sve druge tolerancije)

Čovječe, kad poželiš sa mnom gospodariti ili se od mene odvojiti, znaj da je sve životnim sokom kao krvlju izmiješano. I u tom osjećaju strahopoštovanja prema meni, shvatit ćeš da su ljudi, zemlja, šuma, voda, zrak, travke i leptiri jedna OBITELJ.

Na ulazu u Park šumu Golubinjak pročitao sam ovu molitvu. Duboko me se dojmila pa sam je slikao i s vremena na vrijeme ponovno je pročitam. Doživio sam je kao upozorenje svim ljudima. Jesmo li svjesni što radimo? S ovim velikim riječima se svi deklarativno slažemo, ali i dalje pilamo granu na kojoj sjedimo.

Navedena molitva priča o zajedništvu, o suživotu svega što raste, živi, diše. Sve je protkano tankim nitima i neka se jedna nit prekine, poremetit će se ravnoteža. Neka se jedna karika razdvoji, lanac više nije povezan. Uništimo pčele, uništiti ćemo ljudski rod. Mi ljudi smo nadmoćna vrsta. Barem tako sudimo o sebi i zato se arogantno ponašamo. Znanstvenici izrađuju različite studije o utjecaju čovjeka na prirodu, a mi ih čujemo, ali ih ne (po)slušamo. Zašto? Zato što smo dvolični, licemjerni, jedno govorimo, a drugo radimo. Mi, tzv. mali ljudi, možemo u svoju kulturu unijeti nove, proaktivne i pozitivne odnose prema prirodi.

No većina odgovornosti, i to one globalne odgovornosti, je na državnicima, političarima, velikim korporacijama. Njima su najvažniji moć, profit i novac.

A priroda?

Njihov stav je: „Profit je važan danas, a što će biti s prirodom, o tome neka brinu oni u budućnosti.“ A ta budućnost je počela jučer, možda je danas već kasno! I kako kaže indijanski poglavica Bik Koji Sjedi:

*„Ponašajte se dobro prema Zemlji,
Ona vam nije dana od vaših roditelja,
Nego je posuđena od vaše djece.“*

A čini mi se da smo sve bonuse potrošili i da je otkucavanje života (barem ovakvog života na koji smo naučili) počelo!

Bruno Mitrović, 3. r

16. Međunarodna likovna izložba radova djece i mladih

FINSKA www.artcentre.fi

16. Međunarodna likovna izložba radova djece i mladih pod nazivom „Together“ (Zajedno). Trojica naših učenika osvojilo je Diplome. Čestitamo učenicima i mentorici Orlić!!!

Napomena: na izložbu je pristiglo 6800 radova iz 66 zemalja. Profesionalni umjetnici i pedagozi su izdvojili 670 radova i nagradili ih diplomama, a 186 radova izdvojeno je za izložbu.

Diplome su osvojili Matea Gulić, Ambra Radić i Dominik Rnjak.

Predavanje + radionica: Depresija u tinejdžerskim godinama

Predavanje + razgovor + radionica na temu „Depresija u tinejdžerskim godinama“ održala bivša učenica Ivana Kervo, danas ak. slikarica i aktivistica u udruzi „Split zdravi grad“.

Buvljak AF gostovao u Primoštenu

Učenici naše škole organizirali su još jedan dobrotvorni buvljak za prikupljanje sredstava za pomoć radu fondacije pokreta Levijatan koji brine o životinjama, ovoga puta u suradnji s Dječjim vrtićem Bosiljak iz Primoštena koji odgaja djecu u duhu socijalne osviještenosti od vrtićke dobi.

Da male sredine mogu biti primjer velikim gradovima, jednako kao i djeca odraslima, dokazuje uspješnost ovog projekta.

Galerija Škola

ZVUK TIŠINE: multimedijalna radionica

voditeljica: Tihana Mandušić

SUDIONICE: učenice 4. b razreda: Industrijski dizajner (Lucija Barišić, Paula Vukšić), Dizajner odjeće (Nena Bilobrk, Kristina Filipa Savarin, Ramona Erceg)

Kada mi zvuk motora ili glasne muzike umiri misli, tada nastaje tišina.

Nena Bilobrk

Tišina je interval između dva tona. Kristina Filipa Savarin

Tišina je za mene osjećaj, a ne odsustvo zvuka. Slučajna prolaznica

Tišina se širi kao i zvuk. Lucija Barišić

Ona je oku nevidljiva, prstima nedohvatljiva, nosom i usnama nespoznatljiva, kao da je nema, ali je tu.

Paula Vukšić

Tijekom radionice „Zvuk tišine“ polaznice su kroz nekoliko tihih vježbi osvijestile kako se, prigušivanjem buke okoline i usmjeravanjem na zvuk vlastitog tijela, može smiriti um te dobiti prilika za proučavanje pauza u vanjskom i unutarnjem svijetu. Promišljajući i razgovarajući o sve većem odsustvu tišine u današnjem svijetu, fokusirale su se na to kako tišina utječe na njih i na koji način je pronalaze u svojoj svakodnevnici. Što se događa u trenutcima između radnji, između riječi? Jesu li trenutci tišine opuštajući, neugodni ili čak zaglušujući? (...) Tihana Mandušić

Obilježavanje Međunarodnog dana sporta

Ispred škole obilježili smo Međunarodni dan sporta 29. 9. Igrali smo jednostavne igre s loptom i konopom.

Ukratko: razgibali smo se, a to je i cilj ovoga dana. Organizirala je profesorica Marija Jalić.

Autorica maturantica fotografskog dizajna

Sinoć sam si oduzela život

Sinoć sam si oduzela život. Više ovaj svijet nisam mogla trpiti pa sam kao i drugi prije mene otišla. Odlučila sam popiti pilule jer je to bio najlakši način. Pa sam ih popila. I napila se vode. I počelo mi se spavati. Pa sam zaspala. I sad vidim crnilo. Sve je crno, ali štam, štam po crnom. I samo je sve crno. Crno. „Zašto Pia?“ začujem neki glas, malo se prepadnem, jer je sve crno i iz crnila dolazi glas. „Ko je?“ pitam. „Ja sam. Bog.“ E pa sad me ovo malo zbunjuje jer cijeli svoj život virujem da ne postoje više sile, ali evo sada mi se Bog obraća. Odjednom se stvori svjetlo i sjedim na stolici, sasvim običnoj stolici, a ispred mene se stvori 'Bog' - on sjedi na zlatnom naslonjaču. „Zašto sjedite na zlatnom naslonjaču ako ste tako skromni kao što svi vele? Je li ovo raj?“ Nosim peduru oko struka pa si izvučem kutiju cigara i prije nego što zapalim kažem: „Ovako i onako idem u pakao pa se nadam da vam ne smeta moje pušenje, i zaboravite vi, zovem te ti.“ Bog se nasmije, digne se, i motom mi pokaže da se zamijenimo za sjedala. „Pakao? Raj? Tko je rekao da to postoji? Tko je rekao da ideš igdje? Šta ako ćeš do kraja vremena sjediti na toj stolici i pušiti?“ „Molin te, ubij me odmah!“ nasmijem se jer kužim ironiju. „Ubila sam se s razlogom, ne želim da išta više postoji samo želim mir, i samoću i ništa. Želim da me bube jedu i da me familija dolazi posjetiti na groblju svakih dva miseca.“ „Ovaj duvan nikad bolji okus nije imao.“ „A, zašto si tako skeptična oko života poslije smrti?“ „Zašto ne bi bila? Zar nisi rekao prije sekunde da nema ničeg? Skeptična sam oko tebe, nikad nisam vjerovala, i dalje ne vjerujem, ovo je sve neki loši san. „A zašto ne vjeruješ djevojko, znam da nekoć jesi.“ E sad me malo naljutija ovaj Bog... „Nekoć jesam! Nekoć jesam, ali sam onda odrasla, ti si grozan! Tvoja vjera je korumpirana i kradete novac jadnim ljudima koji nemaju ništa osim 'tebe'.“ „Ne kradem ja nikome ništa, to ovi lažni vjernici, ali dobit će oni svoje kad dođe vrijeme, a sad mi reci zašto si sebi oduzela život?“ „Šta te briga, kad si Bog pročitaj mi misli! U biti dobro ajde.“ Zapalim još jednu cigaru. „Dosadilo mi je, dosadilo mi se dizati ujutro i gledat ove plitke ljude oko sebe, rastužuju me, rastužuje me svijet i postalo je previše za me. Tama me progutala i ostala je samo paučina.“ „Uvijek ima svjetlo na kraju tunele.“ „Ne seri. Sad sam jako ljuta, ne volim kad mi neko nameće nešto.“ Pa se dignem i trčim, i trčim po svjetlu, i trčim i svijetlo je, i čujem Boga kako se smije, i trčim i dalje trčim i sada još uvijek trčim uz Božji smijeh.

P.

Učenje o holokaustu

Mirna Luketin, profesorica hrvatskog i engleskog jezika i školska knjižničarka u SŠ Braća Radić u Kaštelima, održala je izvrsno predavanje i raspravu te prezentaciju s izvrsnim slikama iz života Anne Frank i memorijalnog centra u Izraelu.

Ovo gostovanje održano je u organizaciji školske knjižničarke Vanje Škrobice i profesora povijesti Borisa Delića .

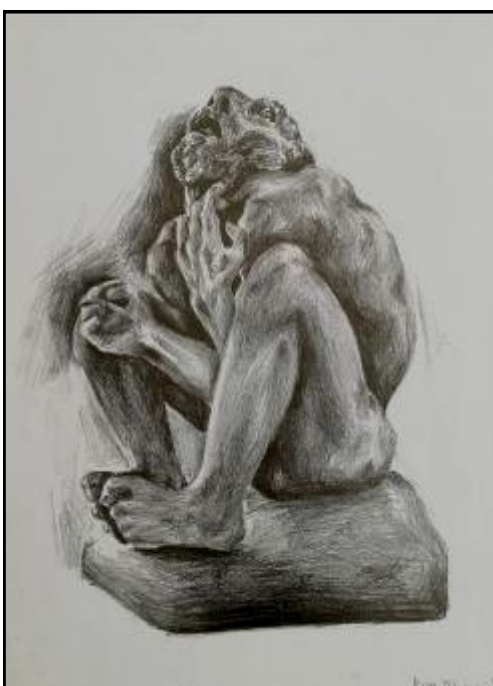

Odrastanje

Idem tamo gdje mi je nepoznato i novo. Rođena sam u Njemačkoj, Bad Salzungen. S pet godina sam se iselila iz Njemačke u Hrvatsku. Otišla sam s majkom, ali mi je otac ostao u Njemačkoj jer mu je tamo posao. U to doba nisam znala kako bih se osjećala u vezi toga, a nisam ni imala izbora. U Hrvatskoj sam stalno išla posjetiti ili prijatelje ili samo obitelj. Kad sam započela ovdje vrtić, bila sam negdje nepoznato s ljudima koje ne znam, sve mi je ovo bilo novo. I jezik i okoliš i kultura. Započela sam učiti hrvatski jezik, iako sam malo zapinjala, išlo mi je okej. Kako sam postajala starija, počela sam se navikavati na kulturu, iako sam uvijek bila ona čudna u grupi, ali to nije loša stvar. Čudno je dobro jer to znači da si poseban. Ušla sam u neko nepoznato doba gdje nisam znala kakvi su ovo osjećaji ili sam se zapitkivala pripadam li ja ovdje. Tako sam se osjećala u početku i kako je vrijeme prošlo, počela sam razumijevati svoje osjećaje i početi se voljeti i da ne brinem za svoj naglasak ili ako nešto krivo rečem. Naučila sam da ja imam nešto što drugi nemaju. Kad sam došla u Hrvatsku, bilo mi je nešto novo i nepoznato stanje, ali sada mi je negdje gdje se osjećam dobro i poštovano. Možda Hrvatska nije savršena, ali uvijek postoje dobri ljudi.

Sarah Casagrande, 1. r.

BUVLJAK (ERAZMUS) - Za udrugu napuštenih životinja

Job, Kim Mikasović,
2. slikarstva

Prema I. Meštroviću.

Rad s terenske nastave koju je organizirala profesorica Neli Ružić.

Sloboda

Ne ide kiša samo travi
Ni vjetar krošnji
Poći ćemo uzduž
Poprijeko
Ponovno
Ponovno

Nauči me vidjeti
Svako lice gomile
Trkom
U ruke
Čije god otvorene

Razabiri posvuda
Riječ za riječi
Jedino marmor
I glasniji će postati
Od utvare i sjene

Pričekaj
Dolazi
Pričekaj
Dan

Mia Nemčić 3 r.

Projekt:
PREDSTAVLJANJE ŠKOLSKIH PROGRAMA
(promocija upisa)

GALERIJA ŠKOLA: TRAGOVI REFLEKSIJE

MIROSLAV RAĐELJAK
TRAGOVI REFLEKSIJE

OTVARANJE IZLOŽBE
GALERIJA ŠKOLA
SRJEDA 16.05. 2018. u 19.30h

IZLOŽBA JE OTVORENA
od 16.05. do 27.06.2018.

Mladi i virtualni svijet

Mobitel je moj najbolji prijatelj

Sara ima 16 godina, ide u gimnaziju i ima super prijatelje. Nedavno je saznala da joj mama ima rak pa se povukla u sebe i više ne izlazi vani. Bilo joj je teško s ikim o tome pričati unatoč tome što ima najbolju prijateljicu u koju ima povjerenja. Pokušala je pronaći savjete na Internetu pa je satima bila na mobitelu i tražila pomoć ljudi koji su anonimni ili ih ne zna. Nakon nekoliko mjeseci kemoterapija i liječenja mami se stanje stabiliziralo. Sara je bila presretna. U tih par mjeseci Sara je pisala bilješke u mobitel i to je bio njen mali dnevnik. Tu je slušala glazbu koja bi ju tješila i pomagala da se oraspoloži kad joj je bilo najteže. Prestala je izlaziti i družiti se, a većinu vremena je provodila na mobitelu, on joj je bio kao prijatelj. Tu je mogla dobiti savjet, zabavu, potrebne informacije za školu i još mnogo stvari. Za tjedan dana Sara će napuniti 17 godina. Iako joj nije do nekog velikog slavlja, mama joj je rekla da ide i to proslavi te da se ne treba više brinuti oko nje. Sara je pronašla mjesto gdje će slaviti rođendan i pozvala je prijatelje iz škole. Na rođendanu se pojavila samo njena najbolja prijateljica, Ivana. Čak ni nakon 2 sata čekanja ostalih nitko se nije pojavio. Sara se pitala zašto nitko ne dolazi. Tad joj je Ivana rekla da nije ni čudo što nitko nije došao kad je u zadnjih par mjeseci sa svima, pa čak i s njom, prestala pričati, osim nešto malo u školi. Podigla je ton i rekla kako ne zna što joj se događa, ali da želi znati i ne želi da njihovo, nekad odlično, prijateljstvo samo tako propadne. Rekla joj je kako će uvijek i za sve biti tu i da se na nju može osloniti. Obje su počele plakati. Sari je bilo jako žao zbog svega. Ništa ne može zamijeniti prijatelje, nikakva tehnologija niti išta slično jer pravi prijatelji će uvijek biti tu za nas.

Marina Mendeš, 3. r.

Dani turizma 2018.

Uspješno predstavljanje grafičkog odjela s profesoricom Višnjom Mach Orlić

Dani odjeće 2018.

Sajam vjenčanja 2018.

Uspješno predstavljanje našeg odjela *dizajner odjeće* pod mentorstvom profesorica Suzane Škojo

Domaći rad iz etike: Plavo nije samo nada

Galerija Škola: Igor Taritaš

Slobodna Dalmacija
SRJEDA, 11.4.2018.

U SPLITSKOJ GALERIJJI 'ŠKOLA' OTVARA SE IZLOŽBA IGORA TARITAŠA

Prostor kao slika stanja

Ove srijede u 19.30 u Galeriji "Škola" otvara se izložba jednog od najmlađih slikara mlade generacije, Igora Taritaša.

Izložbom slika "Prostori" Taritaš se, nakon uspješnih izložbi u Italiji, Austriji i Poljskoj, i u jeku velike izložbe u Duhšimu, prvi put samostalno izložbom predstavlja i splitskoj publici. Kao što je naglašeno i u najavi izložbe, Taritaš izrazito realističnim radovima progovara o socijalnim pitanjima su-morne svakodnevice, gotovo opesivno slikajući napuštene, drutinske gradske prostore: nepuštene propadajuća, a tek gljivičnom sličajom, često zlobuznim figuram. Upravo ponavljajući ovakve motive, mogli bismo reći kako umjetnik zapravo daje suprotno kritiku društva zablacenog globalizacijom, centralizacijom, još uvijek gotovo nesvjesnog svojina, za život običnog građanina, teških strukturalnih obtečenja i ograničenja.

Promatrajući njegove slike, na trenutke gotovo da se može osjećati groznitava postapokaliptična jeza.

Metaforički odraz

Na prvi pogled Taritaševa izložba slika dominantnih geometrijskih oblika u sebi kriju teška pitanja s kojima se umjetnik suočava. Dominantan osjećaj naogode, osamljenosti, nesigurnosti, možda čak i očaja, iznuziva neljuga, strah (ili) paniku. Taritaš ostavlja promatraču da sam prepisita svoje umutaraje ja, da daje odgovore ili postavlja pitanja.

Možemo li ove napuštene, drutinske prostore promatrati kao moguće promjene nabo-lje, pronašajone prostora kojima će biti odahnut novi život ili su osti ipak samo metaforički odraz dubovnog stanja savremenog čovjeka? Igor Taritaš rođen je 1987. u Pakracu, a nakon završene srednje škole primijenjena umjetnosti i dizajna u Zagrebu 2007. upisao je Akademiju

likovnih umjetnosti u Zagrebu. Zaposlen je kao profesor likovne kulture u OŠ Azimuna Mihanovića u Bistrini. Izlagao je na jedanaest samostalnih i na nekoliko skupnih izložbi diljem Hrvatske i inozemstva. Od 2012. član je HDLU-a, te od 2015. platforme "P. 3." Godine 2016. izlagao je na Bije-nals slikarstva, grupnoj izložbi "Exporting Zagreb" u Narodnom muzeju u Göttingu u Poljskoj, te zatim samostalno izložio u renomiranoj galeriji "2CforART" u Salzburgu u Austriji te na grupnoj izložbi "Junge Kunst Aus Kroatien" u St. Pöltenu u Austriji. Godine 2017. prvom je do svoje rade izložio na velikoj grupnoj izložbi "Grand Salon" 2017. u Villi Berberich u Njemačkoj. Slike Igora Taritaša nalaze se u privatnim kolekcijama u Engleskoj, SAD-u, Austriji, Njemačkoj, Norveškoj i Irskoj. Nedavno je njegov rad predstavljeno u svjetski poznatom magazinu "Juxtapos" u na portalu za umjetnost "Arts-teduction".

Dobrodošlo moje sutra...

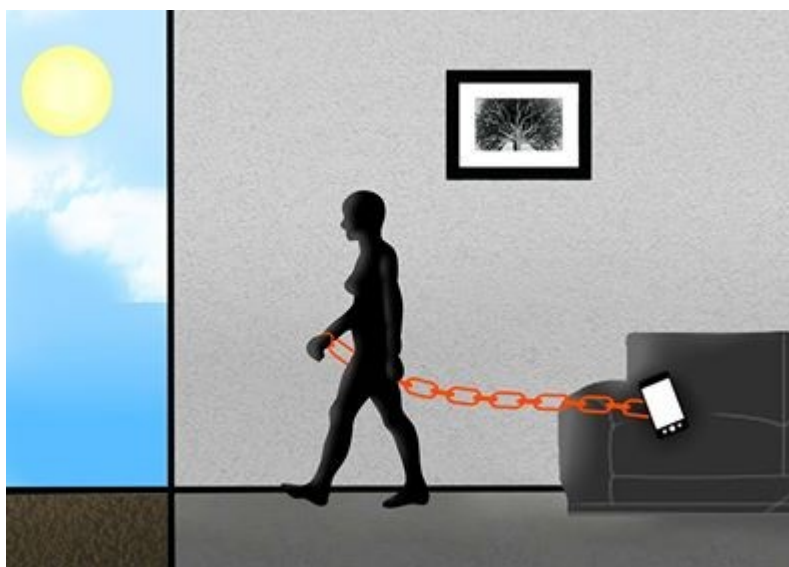
Prema svojoj dvadeset i sedmoj godini tek sam krenula koračati. Čini se mnogo, ali što ako se tada osvrnem i pomislim da je prošlo u trenu i kao da sam izgubila sve te godine života? Ne želim da se to dogodi.

Želim da mi se doista mi je većina dana toli-rojatna, s toliko pre-

Želim stvarati, bilo da crtanjem, pisanjem, radim sa strašću, da napravim i da od toga ti nova mjesta, upozlim vidjeti auroru bošati japanski dok ho-ulicama Tokija, plivati skom moru. Ne mogu tajem na jednom mjes-toliko toga što treba jeti mnogo sreće i za-su mi bitni u životu.

toliko da ću biti sposobna zaroniti duboko ispod površine.

Iz svoje škole ću ponijeti spoznaju o slobodi i hrabrosti bivanja onog što jesi, o poštivanju različitih mišlje-nja i, naravno, kako se kreativno izraziti i kako nešto dobro nacrtati. Škola mi je zadala temelje, sada samo treba nastaviti dalje. Znam da to mogu. I hoću.

čini mnogo. Želim da ko ispunjena i nevje-divnih stvari.

to radim slikanjem, fotografijom... Da to zaista nešto dobro živim. Želim obilazi-nati ovu planetu. Že-realis na Islandu, slu-dam bljeskajućim u tirkiznom havaj-se zamisliti kako os-tu cijeli život, ima vidjeti. Želim doživ-bave s ljudima koji Želim moći udahnuti

Naši učenici na IDIVI

<http://www.idiva.divz.hr/index.php?page=2018>

Bok profa jel bi vam bio problem lajkati moj matu-ralni rad igračku.. nalazi se negdje pri kraju popisa hvala unaprijed

Učenički rad u keramici

Mentor prof. Miro Radeljak

LIK 2018.

Učenički radovi u kamenu i staklu

Natjecanje učenika likovnih

U 3A kategoriji - IVANKA DRNAS, učenica 3. razreda (grafički dizajner) osvojila je priznanje za najuspješniju u generaciji.

Mentorica – Željka Milošević Paro

Tema–poticaj natjecanja bila je *Mitovi i legende*

Ivanka je priznanje osvojila svojim radom „PSOGLAV“, a o svom radu napisala je:

„Psoglav je mitološko biće pseće glave i ljudskog tijela. U raznim mitologijama postoji barem jedan primjerak psoglava. Psoglav je ratnik, okrutan i krvoločan, koji s lakoćom razdire svoj plijen. Po mom shvaćanju mit o psoglavu je metafora rata te sam ga tako i prikazala. Njemu je suprotna ptica koja predstavlja obnovu.

TRADICIONALNA SURADNJA GRADSKJE KNJŽNICE U SOLINU I NAŠE ŠKOLE

U utorak 12. lipnja 2018. godine s početkom u 19.30 sati održana tradicionalna modna revija učenika odjela *dizajn odjeće*. Ove godine učenici su predstavili svoje radove na temu "Mala vilinska priča".

U Solinu je postavljena i prodajna i humanitarna izložba radova učenika kiparskih odjela pod naslovom "Secesija u Hrvatskoj i Europi". Radeći djela starih majstora Vlahe Bukovca, Roberta Auera, Bele Čikoša Sesije, Klimta i Muche u tehnici mixmedije, koristili su stari kartonski otpad reciklirajući ga u reljefe, pod mentorstvom profesorice Julijane Voloder.

Kate Rica , 3. r. (nemoralnost)

SRETNNO, M

Maturanti genera

Lucija Kalinić, 4. r

San o budućnosti

San o budućnosti je san o neizvjesnosti

Maštanje o sigurnosti, iskrenosti i ljubavi

Prepuštanje kreativnosti, radu i učenju

Učenje na neuspjehu

Krojenje vlastite sudbine

Rasti, dizati se, tražiti

San o budućnosti je san u unutarnjoj snazi koju trebamo probuditi

MATURANTI

vacije 2014.-2018.

Marijeta Kranj-
čević, 4. b

San

Očekivanje

Ljubav

Povjerenje

Neodgovornost

Korupcija

Laž

Izdaja

Propast

San

Pasti i dignuti se

Rad i odrastanje

Zrelost

Karijera, stvaranje

Utopija?

SRETNO.

<http://dalmatinskiportal.hr/zivot/fotogalerija--maturalna-vecer-/32165>

MATURANTI

